

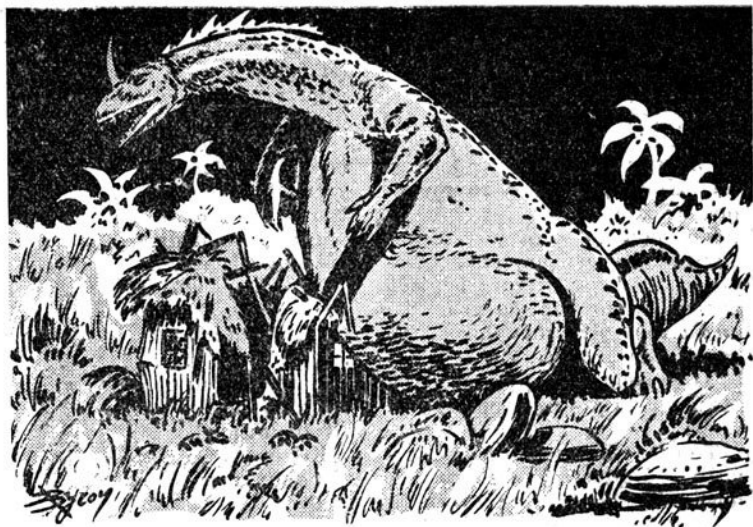
ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

**ΤΟ ΤΕΡΑΣ
ΤΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ**

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΩΝ ΤΕΡΑΤΩΝ

ΑΛΛΗΛΟΣΠΑ-
ΡΑΓΜΟΣ

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Νύχτα τροπι-
κή! Ζέστη άπό-
η!

Ή άπέραντη παρθένα Ζούγ-
κλα φαίνεται βαθιά κοιμισμένη.

Όμως όχι. Κάτω άπ' την πυ-
κνή βλάστηση, άνθρωποι, θεριά
κι' άγρίμια, παίζουν τó προαιώ-
νιο, τ' άτέλειωτο δράμα τής
Ζωής. Τό δράμα τού άλληλο-
σπαραγμού!

Κάποιο λιοντάρι παραμονεύει
στή δροσερή πηγή. Ένα έλάφι

ζυγώνει ξένοια-
στο. Έρχεται νά
οβύσει τή δίψα
του.

Και νά: Τό
πεινασμένο θεριό κάνει ξαφνικό
πήδημα. Βρίσκεται στή ράχη τού
άμοιρου ξώου. Με τά τρομαχτι-
κά σαγόνια τού δαγκώνει τó
λαιμό. Τό πνίγει. Θύμα και δή-
μιος σωριάζονται κάτω. Τό λον-
τάρι ξερογλύφεται. Με τάμπροστι-
νά ποδάρια σχίζει τήν κοιλιά
τού έλαφιού. Καταβροχθίζει τά-
χνιστά σπλάχνα του!...

Πιο πέρα ένα γοριλάκι τρελ-

λοπαίζει... Κυνηγάει μεγάλο πράσινο βατράχι. Κάθε τόσο βγάζει χαρούμενες στιγγιλιές...

Ξαφνικά γρήγορο σούρσιμο φτάνει στ' αυτιά του. Αυθόρμητα κάνει νά τρέξει Δέν προφταίνει. Κρύο φίδι ζώνει τὸ τρυφερό του κορμί.

Τὸ γοριλάκι στιγγιλίζει σπαραχτικά. Ζητάει βοήθεια! Ἀλίμονο! Σὲ λίγες στιγμές ἡ φωνὴ πνίγεται στὸ λαρύγγι του. Τὰ μάτια του γίνονται θολά. Τὸ στόμα του ἀνοίγει.

Ἡ γλώσσα του βγαίνει ἔξω. Μαζὶ μὲ τὴν ψυχὴ του. Εἶναι νεκρό!

Τὸ φίδι τοῦ τσακίζει τὰ κόκαλα. Τὸ χάβει. Τώρα σέρνεται ἀργά. Πηγαίνει εὐχαριστημένο νὰ κοιμηθεῖ. Νὰ ζωνέψει...

Σ' ἓνα ξέφωτο μιὰ τίγρη ἔχει μπροστά της σκοτωμένο ἓνα ζαρκαδί. Ἐτοιμάζεται νὰ τὸ καταβροχθίσει. Κάθε τόσο βγάζει παράξενα μουγγριτά.

Περνάει ὥρα. Ἡ τίγρη ἀκόμα δὲν ἔχει ἀγγίξει τὶς νόστιμες σάρκες τοῦ ζαρκαδιοῦ. Μόνο μουγγρίζει. Μουγγρίζει ἀτέλειωτα. Φαίνεται σὰν κάτι νὰ προσμένει...

Καὶ νά: Φτάνει ἀργά μιὰ ἄλλη τίγρη. Ζυγώνει κοντά της. Σκύβει στὸ σκοτωμένο ζαρκαδί. Ἐτοιμάζεται νὰ πάρει μεζέ...

Τὸ πρῶτο θεμιτὸ κάνει γρήγορη κίνηση. Σηκώνει τὸ δεξιὸ μπροστινὸ ποδάρι του. Κρατᾷ φονικὸ μαχαίρι. Μ' ἀπάνταστη ὀρμὴ χτυπάει. Τὸ καρφώνει στὴν καρδιά τῆς δεύτερης τίγρης. Ἐκείνη βγάζει πονεμένο βογγιτό. Σωριάζεται κάτω νεκρή.

Ἡ πρώτη τίγρη σηκώνεται τώρα ὀρθή. Βγάζει τὸ ψεύτικο τομάρι της. Εἶναι ἓνας θεόρατος μαῦρος ἰθαγενής.

Μὲ τὸ μαχαίρι γδέρνει σιγὰ - σιγὰ τὸ σκοτωμένο θεριό. Ρίχνει τὶς δυὸ προβιὲς στὸν ὅμο του: Τὴν παλιά καὶ τὴν καινούρια. Παρατάει τὸ ζαρκαδί - δόλωμα. Φεύγει ἀργά. Τραβάει χαρούμενος γιὰ τὸ χορταρένιο καλύβι του. Ἀπόψε βίγηκε καλὰ τὸ μεροκάματο!

Τέτοια ἀγρία δράματα παίζονται κάτω ἀπ' τὴν πυκνὴ παρθένα βλάστηση!

Κι' ὅμως! Ἡ ἀπέραντη Ζούγκλα φαίνεται νὰ κοιμάται βαθιά!...

Ο ΜΑΡΓΑΛ ΚΑΙ Η ΒΙΑΜΑ

Ὁ Γκαούρ κι' ὁ Ταρζάν εἶναι ἀδελφωμένοι τώρα. Ὁ καθ' ἓνας ἔτοιμος νὰ θυσιάσει τὴ ζωὴ του γιὰ τὸν ἄλλον.

Τὸ ἴδιο ἀγασπημένες κι' οἱ δυὸ πανώριες γυναῖκες. Ἡ μελαψὴ Ταταμπού. Κι' ἡ λευκὴ Τζεϊν.

Ἡ συντροφισσα τοῦ Ταρζάν δὲν ἔχει στὸ βάθος κακιὰ ψυχὴ. Ἡ ἀγιάτρεφτη κρυφὴ ἀγάπη της γιὰ τὸν ὑπέροχο Ἑλληνα γίγαντα, τῆς θολώνει κάθε τόσο τὸ νοῦ. Κάνει πράξεις ποὺ οὔτε στὸ χαρακτηρὶ, οὔτε στὴν ἀνατροφή της ταιριάζουν.

Ὅμως τώρα ἔχει καταλάβει τὸ λάθος της. Παίρνει τὴν ἀπόφαση νὰ μείνει γιὰ πάντα καλὴ. Νὰ γίνε σὰν τὴν Ταταμπού.

Ἀλλὰ κι' ὁ Ταρζάν, ὁ δοξασιμένος Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας

δέν φταίει για ό,τι κακό πολλές φορές κάνει. Ένας άλλος κρυφός καιμὸς σπαράζει κι' αὐτοῦ τὰ στήθεια. Ἀγαπάει τὴν συντροφισσα τοῦ Γκαούρ. Τὴν πανώρια μελαψή Κόρη τῆς Ζούγκλας.

Τὸ αἶσθημα αὐτὸ τὸν κάνει ἀπάνταστα δυστυχισμένο. Ἡ φαρμακερὴ ξήλεια κι' ὁ πόνος πὺν νοιώθει στὴν καρδιά του, τοῦ σαστίζουν τὸ λογικὸ. Τὸν τραβᾶνε συχνά ἀπ' τὸν ἴσιο δρόμο τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος.

Ὅμως τώρα ἔχει πάρει κι' αὐτὸς τὴν ἀπόφαση: Θὰ πνίξει τὴν καρδιά του θὰ μείνει γιὰ πάντα καλὸς ἀδελφός. Τίμιος σύντροφος τοῦ θρυλικοῦ Ἑλληνα γίγαντα. Τοῦ ξακουσμένου Γκαούρ!

Περασμένα μεσάνυχτα!

Ἡ καλύβα τοῦ Μᾶξ Ἀρλαν φωτισμένη. Ἀσυνήθιστη κίνηση ἀπόψε. Γέλοια, φωνές, βλαστήμιες, τσουγκρίσματα ποτηριῶν. Μεγάλη φασαρία καὶ κακὸ!

Ὁ ἀμερικανὸς τυχοδιώκτης ἔχει μουσαφριαίους! Ἐναν ἄνδρα καὶ μιὰ γυναῖκα.

Εἶναι παλιοὶ φίλοι. Συνεργάτες του στὶς σκοτεινὲς ἐπιχειρήσεις. Ὁ φοβερός καὶ τρομερὸς λαθρέμπορος Μάργαλ. Κι' ἡ ὁμορφὴ συντροφισσά του Βίλμα. Σαράντα χρόνων αὐτὸς. Εἴκοσι πέντε ἐκείνη.

Ἦρθαν κι' οἱ δυὸ ἀπ' τὴ μακρινὴ πολιτισμένη Εὐρώπη. Ἐχουν σοβαρὰ ζητήματα νὰ κανονίσουν στὴ Ζούγκλα.

Ὁ Μάργαλ ἔχει ἀπαίσια ὄψη. Ἀποκρουστικὴ. Μοιάζει μὲ δρα-

— Ἀφέντες μου, σῶστε με! Τὸ «Μεγάλο Θερίδι» μὲ κυνηγάει!

πέτη κατέργων.

Στὴν πατρίδα του ἦταν ἐπαγγελματίας δολοφόνος. Γιὰ ἕκατὸ δολλάρια μποροῦσε νὰ σκοτώσει καὶ τὴ μάνα του τὴν ἴδια.

Κοντόχοντρος ἄνδρας. Γερός. Χεροδύναμος. Μὲ πλατεῖα στήθεια. Μὲ τετράγωνους ὤμους.

Ἡ Βίλμα μεγαλόσωμη γυναῖκα. Πιὸ ψηλὴ ἀπ' αὐτόν. Βασιλικὸ παράστημα. Σωτικὴ ὁμορφιά. Ὅμως μυαλὸ σατανικὸ. Καταχθόνιο. Ψυχὴ φαρμακερὴ. Καρδιά σκληρὴ καὶ κρύα. Σὰν τὴν πέτρα! Συνείδηση ἀνύπαρκτη.

Ὁλόκληρη βουτηγμένη στὸ

βουρκο τῆς διαφθορᾶς. Γυναίκα γεννημένη γὰ νά σκορπίζη γύρω τῆς τῇ συμφορᾷ! Τὸν ὄλεθρο!

Ἀμέτρητα ἐγκλήματα συνδέουν τὴ Βίλμα μὲ τὸν Μάργαλ. Ὁ ἕνας φοβᾶται καὶ μισεῖ τὸν ἄλλον. Ὅμως καὶ χωριστὰ δὲν μποροῦν νὰ ζήσουν.

Κάθονται τώρα γύρω στὸ μοναδικὸ τραπέζι τῆς καλύβας. Πίνουν δυνατὸ ρούμι. Καπνίζουν βαριά τσιγάρα.

Τὸ ἀπαίσιον ζηνάρι ἔχει μεθύσει. Κουβεντιάζουν ὅλοι δυνατά. Σὰν νὰ μαλλώνουν.

Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν μὲν ἔχει γυρίσει στὴν καλύβα του. Φαίνεται ἀνήσυχος. Ἀλαφιασμένος.

Ὁ Χάγκα, ὁ πιστὸς ὑπηρέτης τοῦ ἀμερικανοῦ τυχιδιώχτη, λείπει ἔξω. Ὁ Μάργαλ κι' ἡ Βίλμα, τὸν ἔχουν στεῖλει ἀπὸ νωρὶς νὰ σκοτώσει κανένα τρυφερό ζαρκάδι. Ὅμως ἀργεῖ πολὺ νὰ γυρίσει.

Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Μᾶξ Ἀρλαν μουρμουρίζει :

— Περὶ ὅγο! Θέλεις νὰ τὸν ἔφαγε κανένα πεινασμένο λιοντάρι;

Ὁ Μάργαλ κι' ἡ Βίλμα δὲν δίνουν σημασία. Τὸ ζήτημα ποὺ τοὺς ἐνδιαφέρει εἶναι ἄλλο :

Ὁ Μᾶξ τώρα τελευταία ἔχει πάψει νὰ τοὺς στέλνει τὸ πολύτιμο ἐλεφαντοκόκαλο. Ἐχουν χάσει τὰ τεράστια κέρδη τους. Γι' αὐτὸ κάνουν τὸ μακρινὸ αὐτὸ ταξίδι. Ἡρθαν νὰ νὰ δοῦν τί συμβαίνει.

Ὁ πανώριος τυχιδιώχτης δικηολογιέται :

— Τί νὰ σᾶς κάνω!.. Δὲν μπορῶ πιά νὰ δουλέψω στὴ Ζούγ-

κλα!... Ὁ Γκαοὺρ κι' ὁ Ταρζάν εἶναι τώρα ἀγαπημένοι. Κι' οἱ δύο μαζί μὲ κυνηγᾶνε. Δὲν ἀφήνουν τοὺς μαῦρους μου νὰ στήνουν παγίδες. Μᾶς ἐμποδίζουν νὰ σκοτώνουμε ἐλέφαντες... Ἔτσι εἶναι... Ὅσον καιρὸ μαλλώναν καὶ τραγόντουσαν, μποροῦσα κι' ἔκανα ἡσυχος τὴ δουλειά μου. Καρabiές ὀλόκληρες κόκαλα σᾶς ἔστειλα. Τώρα δὲν μᾶς ἀφήνουνε σὲ χλωρὰ κλαδί.. Ἀπόψε μᾶς κυνήγησαν πάλι. Λίγο ἔλλειψε νὰ χάσω καὶ τὴ ζωή μου!

Ὁ τρομερὸς Μάργαλ καγχάζει:
— Χά, χά, χά! Κριτmas ἐσένα Μᾶξ! Σὰν δὲν ντρέπεσαι νὰ τὸ λές!

Ὁ ἀμερικανὸς τυχιδιώχτης κατσομφιάζει :

— Μὰ τί μπορῶ νὰ κάνω;
Τὰ μάτια τῆς κακιᾶς Βίλμα σκοτεινιάζουν. Ἀποκρίνεται ἐκείνη :

— Ἐμᾶς ρωτᾷς τί νὰ κάνεις;
Χά, χά, χά! Ρώτησε τὸ πιστόλι σου. Τὸ μαχαίρι σου!

Ὁ Μάργαλ συμπληρώνει.
— Ἐχινᾷς γιατί ὁ Θεὸς ἔφτιαξε τὸ Χάρο; Γιὰ νὰ βγάξει ἀπ' τὴ μέση τοὺς ἐχθρούς μας! Τόσο... ἄθεος γίνηκες λοιπὸν ἐδῶ στὴ Ζούγκλα;

Ὁρατο καλαμπούρι!
Ἡ ὁμορφὴ εὐρωπαϊά γελᾷ μεθυσμένα. Σηκώνει τὸ ποτήρι της. Ξεφωνίζει μ' ἐνθουσιασμό:

— Ἐβίβααα!.. Στὴν ὑγειά του Χάρο, παιδιά!

Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν θυμώνει. Πετιέται ὀρθός. Ἀρπάζει ἓνα ποτήρι τὸ κατεβάζει μονορροῦφι. Τὸ χτυπάει στὸ τραπέζι μ' ὀρμή.

Τὸ σπάει, Τὸ χέρι του ματώνει.

Κυττάζει ἄγρια τοὺς δυὸ ξένους.

— Εἰσαστε κτήνη! Ἡ Ζούγκλα δὲν ἔχει φαριμακερὰ φίδια σὰν καὶ σὰς! Δὲν θὰ ξαναδουλέψω μαζί σας. Ὁ Γκαούρ κι' ὁ Ταρζάν ἔχουν δίκιο. Δὲν πρέπει νὰ σκοτώνω τοὺς ἐλέφαντες. Θὰ φύγω. Θὰ γυρίσω στὴν Ἀμερική. Θέλω νὰ ζήσω τίμια... Ἐξω λοιπὸν ἀπ' τὴν καλύβα μου! Ἐξω ἀνθρωπόμορφα θεριά!.

Ὁ Μάργαλ μένει ἀτάραχος. Κυττάζει μὲ περιφρόνηση τὸ Μαξ Ἀρλαν:

— Δὲν κάνεις πῶς ξαναγυρίζεις στὴν Ἀμερική, νεαρέ μου! Μιά ἀναπαντική ἡλεκτρικὴ πολυθρόνα σὲ περιμένει. Θυμᾶσαι σὰν ἔφυγες; Εἶχες πολλοὺς λογαριασμοὺς μὲ τὴ Δικαιοσύνη. Τοὺς ἄφησες ἀνεξόφλητους νομίζω.

Ὁ πανώριος τυχοδιώκτης κατεβάζει τὸ κεφάλι. Τὰ λόγια τοῦ ἀπαίσιου Μάργαλ τὸν ἔχουν συντρίψει.

Ἡ Βίλμα τὸν κυττάζει ἀγέρωχα.

— Θὰ κάνεις ὅ,τι σὲ διατάζουμε. Ὁ Γκαούρ κι' ὁ Ταρζάν στέκονται ἐμπόδιο στὴ δουλειά μας. Πρέπει νὰ βγοῦν ἀπ' τὴ μέση. Θὰ τοὺς δολοφονήσεις!..

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ

Ἡ κακιὰ γυναῖκα σταματάει ἀπότομα. Ὅλοι μαζί ἀφουγγράζονται.

Μιά ὑπόκωφη φωνὴ φτάνει στ' αὐτιά τους. Σὰν νὰ βγαίνει ἀπὸ στόμα βρικόλακα:

— Ὁ Γκαούρ δὲν φοβᾶται κανένα! Ὁ Ταρζάν δὲν δειλιάζει ποτέ! Μὴ τὰ βάζετε μαζί του.

Θὰ μετανοιώσετε πικρά!

Ὁ Μαξ Ἀρλαν, ὁ Μάργαλ, ἡ Βίλμα, ψάχνουν μέσα στὴ καλύβα. Κανένας ἄλλος δὲν βρίσκεται μαζί τους.

Περίεργο! Ἀμέσως ἀνοίγουν τὴν πόρτα. Βγαίνουν ἔξω. Ψάχνουν γύρω. Ἐδῶ, ἐκεῖ παντοῦ. Τίποτα! Χαμένος κόπος! Καμιὰ ζωντανὴ ψυχὴ δὲν βρίσκεται πουνθενά.

Ξαναπαίρνουν στὴν καλύβα.

Καὶ νά: Ἡ ἴδια ὑπόκωφη φωνὴ ξανακούγεται:

— Ὁ Γκαούρ δὲν φοβᾶται κανένα! Ὁ Ταρζάν δὲν δειλιάζει ποτέ! Μὴ τὰ βάζετε μαζί τους. Θὰ μετανοιώσετε πικρά!

Ὁ Μαξ οὐρλιάζει ἄγρια:

— Ποιὸς διάβολος εἶσαι λοιπὸν;! Τί κρύβεσαι; Παρουσία σου μπροστά μας!

Ὁ ἄόρατος ἄνθρωπος κάνει ν' ἀποκριθεῖ:

— Εἶμαι ὁ...

Ὅπως ἀπότομα σταματάει.

Γρήγορο ποδοβλητὸ ἀκούγεται. Κάποιος τρέχει. Ζυγώνει στὴν καλύβα.

Ἀπότομο σπρώξιμο ἀνοίγει τὴν πόρτα. Ἐνας ἀράπης ἀλαφιασμένος! Μπαίνει σὰν σίφουνας μέσα.

Μάτια γουρλωμένα ἀπὸ τρόμο. Φρίκη ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο.

Εἶναι ὁ Χάγκι. Ὁ πιστὸς σκλάβος τοῦ Μαξ Ἀρλαν.

Σωριάζεται μισοπεθαμένος στὰ πόδια τοῦ πανώριου τυχοδιώκτη. Τρέμει σὰν ψάρι στὴ στεριά! Ἡ φωνὴ του βραχνή. Πνιγμένη:

— Ἀφέντες μου, σῶστε με! Τὸ «Μεγάλο Θεοῦ» μὲ κυνηγáει. Πάμε νὰ φύγουμε! Ὅπου νά-

**‘Ο Γκαούρ και ἡ Ταταμπού
νουβεντιάζουν εὐτυχισμένοι.
‘Ο Ποκοπίκο φθάνει μελαγ-
χολικός.**

ναι θὰ φτάσει! Βοήθειαιαι;

‘Ο ἀπαίσιος Μάργαλ τοῦ δίνει
γερὴ κλωτσιά.

— Σκάσε φοβίμη! Μ’ αὐτὰ δὲν
μᾶς ξεγελάς. ‘Εσὺ λοιπὸν μούγ-
γριζες τόση ὥρα; Ποῦ εἶχες
κρυφτεῖ; Χά, χά, χά!

‘Αλίμονο! Τὸ μεθυσμένο γέ-
λοιο πνίγεται στὸ λαρύγγι του.
‘Ο Μάξ ‘Αρλαν σφίγγει τὴ γρο-
θιά. Τοῦ δίνει τρομερὸ χτύπη-
μα στὸ πρόσωπο. ‘Ο κακοῦργος
σωριάζεται τρία μέτρα πέρα.

— Νάλ... ‘Αφέντες στὴ καλύ-
βα μου δὲν θέλω!...

‘Ο Μάργαλ πετιέται ἀμέσως

δρόμος. Τραβάει μαχαίρι. Τὸ ἴ-
διο κάνει κι’ ὁ Μάξ.

Οἱ δύο φοβεροὶ ἄνδρες προ-
χωροῦν ἀργά. Ζυγώνουν ὁ ἓνας
τὸν ἄλλον. Σφίγγουν μὲ λύσσα
τὰ φονικά μαχαίρια τους. ‘Ετοι-
μοι νὰ σπαραχτοῦν.

Τὰ μάτια τῆς σατανικῆς Βίλ-
μα λάμπουν παράξενα. ‘Αγρια
χαρὰ φωτίζει τὸ πανώριο πρό-
σωπό της. Ρίχνει λάδι στὴ φω-
τιά:

— Πρόσεξε Μάργαλ! ‘Αν σὲ
σκοτώσει ὁ Μάξ θὰ γίνω δική
του συντρόφισσα!

‘Ο ἀπαίσιος κακοῦργος φρε-
νιάζει. Χτυπάει πρῶτος.

‘Ο ἀμερικανὸς τυχοδιώκτης
προφταίνει. Κάνει γρήγορη κί-
νηση. Γλυτώνει τὴ μαχαίριά!

— ‘Η σειρά του τώρα. ‘Ετοιμά-
ζεται νὰ χτυπήσει αὐτός. ‘Ο-
μως δὲν προφταίνει. ‘Η ἄγνοι-
στη ὑπόκοψη φωνὴ ξανακούγε-
ται. Τοὺς κάνει νὰ μαρμαρώ-
σουν:

— ‘Ο Γκαούρ δὲν φοβάται
κανένα! ‘Ο Ταρζάν δὲν δειλιάζει
ποτέ! Μὴ τὰ βίξετε μαζί τους.
Θὰ μετανιώσετε πικρά!...

‘Ολοι μαζί σηκώνουν τώρα τὰ
κεφάλια. ‘Η φωνὴ ἔρχεται ἀπὸ
ψηλά.

Οἱ δύο ἀντίπαλοι ξεχνᾶνε τὴ
μονομαχία τους. Βγαίνουν ἔξω.
Κυττάζουν στὴ σκεπὴ τῆς καλύ-
βας.

Καὶ νά: Κοντὰ στὴν καπνο-
δόχο κάτι ξεχωρίζουν. Εἶναι
μιὰ παράξενη σκιά.

Στιγμὴ δὲν ἀφήνουν νὰ χαθεῖ.
Σκαρφαλώνουν ἐπάνω...

Στὸ μεταξὺ βγαίνει ἔξω κι’ ἡ
Βίλμα. Κυττάζει τὴν παράξενη

οκιά. Σεφωνίζει τρομαγμένη:
— Βρυκόλακας! Βρυκόλακας!

ΣΤΟ ΜΑΚΕΛΕΙΟ

ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ

Γυρίζουμε λίγο πίσω στην ιστορία μας.

Άποψε τη νύχτα, ο θρυλικός Γκαούρ κι' ο δοξασμένος Ταρζάν, είχαν μιά τρομαχτική περιπέτεια.

Κλείστε τὰ μάτια τώρα. Μὲ τὴ φαντασία θὰ τὰ δοῦμε ὅλα ζωντανά μπροστά μας. Σάν νὰ γίνονται αὐτὴ τὴ στιγμή. Καί νά :

Εἶναι σούρουπο. Ὁ Ποκοπίκο φτάνει μελαγχολικός στὴν κορφὴ τοῦ ψηλοῦ βραχώδικοι βουνοῦ. Στὰ χέρια κρατᾷ δυὸ κομμένα μεγάλα αὐτιά.

Ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμποῦ κάθονται πλάϊ - πλάϊ. Ἐκεῖ ἀπὸ ἀγαπημένο τους βραχάκι. Κουβεντιάζουν εὐτυχισμένοι.

Ἡ μελαψὴ Ἑλληνίδα θέλει νὰ διασκεδάσει:

— Ἔ, Ποκοπίκο! Πῶς πῆγε τὸ κυνήγι σήμερα; Βρήκες τίποτα;

— Δὲν βαρεῖσαι, κυρὰ Τέτοια μου!... Οἱ ἄγριοι κόνικλοι ὅσο πάνε καὶ ἐξαφανίζονται ἀπ' τὴ Ζούγκλα. Ἡ θρυλικὴ χατζάρα μου τοὺς ἔχει ρημάξει!

Ἀναστενάζει βαρεῖα:

— Σήμερα ἔναν τρακάρησα...

— Τὸν σκότωσες;

— Μπᾶ! Μονάχα τ' αὐτιά του... ἀποκεφάλισα! Ἀμέσως τὶ βάλε στὰ πόδια...

— Γιατί δὲν τὸν κυνήγησες;

— Μωρ' τί μᾶς λές! Νὰ μὲ

περάσει γιά... ξελιγωμένο;!

— Καί τί ἔκανες;

— Τοῦ φώναξα: «Στάσου κόνικλε, παιδί μου! Στάσου νὰ σὲ κατασφάξω! Δὲν μὲ λυπᾶσαι πού πεινάω;

— Λοιπόν;

— Τίποτα. Αὐτὸς τὸ χαβά του. Δὲν μ' ἄκουγε, ὁ φουκαρᾶς!

— Γιατί;

— Τοῦχα κόψει... τ' αὐτιά!

Ἡ πανώρια Ταταμποῦ γελάει καλόκαρδα.

— Χά, χά, χά!... Χά, χά, χά!

Ὁ Ποκοπίκο παρεξηγείται. Γυρίζει στὸ Γκαούρ:

— Ἐ, κύρ Μαντράχαλε! Ἄν ἀγαπᾷς τὴ λεγάμενη, πᾶτα φρένο στὸ χαχανητό της. Ἀλλέως ξιφουλκῶ τὴ χατζάρα μου καί... σὲ χρηεῶ στὸ πῖ καί φί.

Ταυρόχρονα κἀτι θυμᾶται. Παρατάει τ' ἄστυα. Σοβαρεύει:

— Πού νὰ σοῦ τὰ λέω, μάγκα!

— Τί τρέχει Ποκοπίκο;

— Ὁ Ἀμαξάρλαν μὲ τοὺς ἀραπάδες του! Σαναρχίσανε τὸ ἴδιο βιολί.

— Δὲν καταλαβαίνω...

— Πῶς νὰ στὸ πῶ! Βαρᾶνε τὴν ἴδια βιόλα! Ἀντιλαβοῦ;

Ὁ Γκαούρ γυρίζει ἀδιάφορος. Σαναρχίζει κουβέντα μὲ τὴν Ταταμποῦ.

Ὁ Ποκοπίκο ἐπιμένει:

— Ὁ Ἀμαξάρλαν, σοῦ λέω... Σκοτώνει πάλι τὰ ἔλεφαντάκια! Τὸν εἶδα μὲ τὶς ματάρες μου!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἔαφνιάζεται. Πετιέται ὀρθός.

— Ἀλήθεια, Ποκοπίκο; Σαναρχισε τὴν ἴδια δουλειά;

— Ναί καλέ! Τή... βιόλα του;

Αὐτὸ ἐννοοῦσά.

— Ποῦ στήνουνε παγίδες ;

— Κατὰ τὸ νοτιά. Κοντὰ στὰ
λημέρια τοῦ Νταμπούχ.

Ὁ Γκαοῦρ στιγμὴ δὲν χάνει.

— Ταταμποῦ φεύγω ! Θά τρέ-
ξω στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν.
Πρέπει νὰ τοὺς κυνηγήσουμε.
Νὰ σταματήσει αὐτὸ τὸ κακό !

Ὁ μικροσκοπικὸς νάνος συμ-
φωνεῖ :

— Πολὺ σωστά. Κι' ὄχι τί-
ποτ' ἄλλο : Μὲ τίς παγίδες ποῦ
στήνουνε γιὰ τὰ ἔλεφαντάκια,
μοῦ τρομάζουνε τοὺς... κονί-
κλαρους !

Ὁ Γκαοῦρ προχωρεῖ νὰ φύ-
γει. Ἡ Ταταμποῦ κάνει νὰ τὸν
ἀκολουθήσει.

— Θά ρθῶ κι' ἐγὼ μαζί.

Ὁ Ποκοπίκο τὴν ἐμποδίζει !

— Στόπ ! Κάτσε στ' αὐγά
σου, πλάσμα τρυφερώδες ! Πρό-
κειται περὶ σύρραξη καὶ μακε-
λειό ! Αἱ γυναὶ περιττεῦνουν !

Ἀκολουθεῖ τὸν Γκαοῦρ. Κα-
τεβαίνουν τὰ βράχια τοῦ θεό-
ρατου βουνοῦ. Φτάνουν κάτω.
Τραβᾶνε κατὰ τὴ δύση.

ἔχει ἀρχίσει νὰ σκοτεινιάζει.

Ὁ νάνος προχωρεῖ. Βαρύς,
συννεφιασμένος. Σὲ μιὰ στιγμή
μουρμουρίζει :

— Ἀπόψε διψᾶω γιὰ αἷμα !

Ἡ θυρυλικὴ χατζάρα μου θὰ θε-
ρίσει ψυχές ! Ἕνα μονάχα φο-
βᾶμαι...

Ὁ Γκαοῦρ γυρίζει τὸ κεφάλι :

— Τί. Ποκοπίκο ;

— Μὴ μέ... ξελιγώσουνε στὴν
καρπαζά !

Φτάνουν τώρα στὴ σπηλιά
τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Ταρζάν, ἡ Τζέιν, ὁ Μπέϊμ-

πυ κι' ἡ Χούχου βρίσκοντ' ἐκεῖ
τοὺς ὑποδέχονται μὲ χαρὰ.

Ἡ Χουχού ἀγκαλιάζει τὸν
Ποκοπίκο.

— Ποῦ νὰ στὰ λέω, χρυσό
μου! Χτὲς τὴ νύξ σὲ εἶδον ἐπὶ
τοῦ ὕπνου μου!

— Τί ἔκανε λέει;

— Σὲ ὀνειρεύτην, βλάξι!

— Πότε μωρὴ κονίκλα;

— Καθ' ἣν στιγμήν ἐφοβολό-
γουν! Ἦσουνά λέει δεσποινίς!
Φοροῦσες μεταξωτὴ κομπινεζόν!
Χά, χά, χά! Πολὺ χαριτωμένη!
Μούρλια!

Ὁ νάνος τὴ στρώχνει.

— Κἄνε πέρα βρέ... κρεατοσ-
ληά! Δὲν εἶμαι γιὰ τὰ μούτρα
σου! Τοῦ λόγου μου θὰ πάρω
ἀπὸ Ταταμποῦ καὶ ἄνω!

Ἡ κοντιόχοντρη πυγμαία ση-
κώνει τὸ χέρι. Τοῦ δίνει στὸ
σβέρκο τρομερὴ καρπαζιά :

— Κράδουονου! Μὲ συγχωρεῖτε
κι' ὅλας!

Ὁ Ποκοπίκο ἀναστενάζει βα-
θειά :

— Μὲ τίς ὑγειές μου! Γειά
σου Χουχούκα ντελεπντέρισσα!
Σερβίρεις στράκα ἔξυπνη! Γι' αὐ-
τὸ σὲ χαίρομαι! Ἀλλοιῶς θὰ σ'
ἔσφαζα ὑπὲρ Πατρίδος!

Ὁ Γκαοῦρ λέει στὸν Ταρζάν
καὶ στὴ Τζέιν τὰ καθέκαστα.
Τὸν ἀκοῦνε μὲ προσοχή.

Ὁ Μπέϊμπυ εἶναι τώρα σο-
βαρό, ἔξυπνο κι' ὁμορφο παλι-
κάρι. (1)

Ὁ Ποκοπίκο κι' ἡ Χουχού
κάνουν φασαρία. Τοὺς συμβου-
λεύει εὐγενικά :

— Σᾶς παρακαλῶ.. Μὴ φω-

(1) Βλέπε τεῦχος ἀριθ. 4. Ο
ΛΑΚΚΟΣ ΜΕ ΤΙΣ ΚΟΜΠΡΕΣ.

νάεστε... Δέν εἶναι σωστό!

Ἡ γοητευτική πυγμαία ὑπακούει :

— Μάλιστα, χρυσό μου! Θά βγάλουμε τήν κόρυζα. Μᾶς συγχωρεῖτε κι' ὅλας!

Ὁ Ποκοπίκο παρεξηγείται. Κυντάζει μέ περιφρόνηση τὸ Μπέμπυ :

— Ἀ, νά χαθεῖς ἀμπλαούμ-πλα! Ρολογοστυλογναλᾶκια !

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν εἶναι παιδί ψυχωμένο τώρα. Ἀρπάζει τὸ μαῦρο νάνο ἀπ' τὸ λαιμό τὸν σηκώνει ψηλά. Προχωρεῖ στ' ἀνοιγμα τῆς σπηλιάς. Τοῦ δίνει γερὴ κλωτσιά. Ὁ Ποκοπίκο σάν μαύρη μπάλλα τινάζεται στὸν ἄερα. Πέφτει δέκα μέτρα μακριά.

Γρήγορα ὅμως σηκώνεται. Ξαναγυρίζει ἐνθουσιασμένος σ' ἡ σπηλιά. Σφίγγει τὸ χέρι τοῦ Μπέμπυ :

— Πολὺ σὲ γουστάρω. Ὑψηλότετε! Δέν εἶσαι πιά τὸ κοροῦδάκι πού ξέραμε! Μπράβο! Ἄν μοῦ γλυτώσεις καὶ δέν σὲ σφάζω, θά γίνεις λεβέντης Ἄντρας!

Ἡ Τζέιν ἔχει τώρα χρυσή καρδιά. Ἀκούει μέ προσοχὴ τὸν Γκαούρ. Γυρίζει στὸ σύντροφό της :

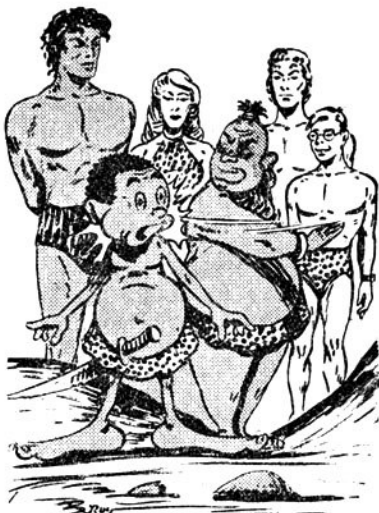
— Νά πᾶς Ταρζάν! Ὁ Μαξ Ἀρλαν πρέπει νά τιμωρηθεῖ σκληρά. Δέν μπορεῖ ν' ἀφανίζει τοὺς ἐλέφαντες. Θά ῥθῶ κι' ἐγὼ μαζί σας.

Ὁ μελαπὸς γίγαντας χαμογελάει :

— Ὅχι. Καλύτερα νά μείνεις ἐδῶ .. Κι' ἡ Ταταμποῦ ἔμεινε στὸ βουνό μας.

Ὁ Ποκοπίκο τῆς τὸ ξεκόβει :

Τὰ τρυφερώδη πλάσματα νά

Ἡ μελιστάλακτη Χουχού δίνει τρομερὸ χτύπημα στὸ σβέγκο τοῦ Ποκοπίκου.

μένουν. Αὐτὲς οἱ δουλειὲς εἶναι γιὰ μᾶς τοὺς... Ἄντρακλάδες!

Ἡ Χουχού ξεκαρδίζεται στὰ γέλια :

— Μὰ πὺν τρομάρα νά σοῦρ-θει, ζωῦφιο !

Σηκώνει πάλι τὸ χέρι. Κάνει νά τοῦ δώσει δεύτερη καρπιά. Ζητάει προκαταβολικὰ συγνώμη :

— Μὲ συγχωρεῖτε κι' ὅλας!

Ὁ νάνος τραβιέται. Τὴ γλυτώνει :

— Μεροῖ μαμζέλ! Νά μένει ἡ στορᾶ. Σεβριρίσιτχα προηγουμένως!

Ὁ Γκαούρ καὶ ὁ Ταρζάν ξεκινοῦν τώρα. Θά τρέξουν κατὰ τὸ νοτιά. Ἐκεῖ πὺν γίνεται τὸ μακελιὸ τῶν ἐλεφάντων.

Οἱ δυὸ γίγαντες εἶναι ἀφάνταστα θυμωμένοι! Ὁ Μᾶξ Ἀρ-
λαν θὰ τὰ βρεῖ πολὺ σκοῦρα.

Ἡ Τζέιν, ὁ Μπέμπυ κι' ἡ Χουχού, μένουν στὴ σπηλιά.

Ὁ Ποκοπίκο ἀκολουθεῖ με-
γαλόπρεπα. Μουρμουρίζει βαριά:

— Ἐ, ρὲ μαννάδαι ποὺ θὰ κλά-
ψουν ἀπόψε! Ἡ θρυλικὴ χατζά-
ρα μου θὰ πάθει ὑπερικόπωση!

Καὶ νά: Ὁ Γκαοῦρ κι' ὁ Ταρ-
ζάν σταματᾶνε τώρα. Κρῆβονται
πίσω ἀπὸ πυκνὰ χαμόκλαδα. Τὸ
ἴδιο κάνει κι' ὁ Ποκοπίκο.

Σπαραχτικὲς φωνὲς ἐλεφάν-
των ἀκούγονται.

Ἔχουν φτάσει στὸ μέρος ποὺ
γίνεται τὸ κακό. Μιά μεγάλη
φωτιά καίει. Φωτίζει ὁλόκληρη
τὴν περιοχὴ.

Κοντεύουν μεσάνυχτα. Ὁ οὐ-
ρανὸς ἄδειος ἀπὸ φεγγάρι.

Οἱ δυὸ γίγαντες ρίχνουν μα-
τιὲς ἄγριες. Τὰ μάτια τους σπι-
θίζουν σὰν ἀναμμένα κάρβουνα.

Στὴ λάμψη τῆς φοβερῆς φω-
τιάς ξεχωρίζουν κάτι μεγάλους
παράξενους ὄγκους. Εἶναι πάνω
ἀπὸ δέκα γιγαντόσωμοι ἐλέφαν-
τες. Ὅλοι πεσμένοι χάμω. Πα-
λεύουν μάταια νὰ ξανασηκω-
θοῦν. Στριγγλίζουν πονεμένα.
Σπαραχτικά!

Ἀλίμονο! Ἐνα μουλούκι ἀρ-
πάδες μὲ τρομερὰ πέτρινα τσε-
κούρια τοὺς χτυπᾶνε μὲ λύσσα
στὰ κεφάλια. Τοὺς σκοτώνουν.
Ὑστερα μὲ τὰ ἴδια τσεκούρια
κόβουν τὰ πολῦτιμα δόντια τους!

Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν γυρίζει ἐδῶ
κι' ἐκεῖ. Στὰ χέρια του φοβερὸς
βούρδουλας. Χτυπᾶει τοὺς μαύ-
ρους σκλάβους. Οὐρλιάζει:

— Γρήγορα σκυλιά! Κἄντε

γρήγορα. Πρέπει νὰ τελειώνου-
με προτοῦ ξημερώσει!

Ὁ βούρδουλας σχίζει τὶς ρά-
χες τῶν ἀραπάδων. Χαράζει πά-
νω τοὺς ματωμένα αὐλάκια!

Τὰ πονεμένα οὐρλιαχτά τους
ἀνακατώνονται μὲ τὶς σπαραχι-
κὲς φωνὲς τῶν ἐλεφάντων. Οἱ
πόννοι ποὺ νοιώθουν τοὺς ἔξα-
γριώνουν. Χτυποῦν μὲ πιότερη
λύσσα τ' ἄμοιρα ζῶα.

Σκηνὲς ἀφάνταστης φρίκης!
Κόλαση σωστή!

Ὁ Γκαοῦρ κι' ὁ Ταρζάν ἔ-
χουν μανιάσει. Εἶναι ἐτοιμοὶ νὰ
χυθοῦν σὰν λιοντάρια. Νὰ διώ-
ξουν τοὺς μαύρους. Νὰ σπαρά-
ξουν τὸ λευκὸ κακοῦργο!

Ὁ Ποκοπίκο καταλαβαίνει τὸ
μακελεῖο ποὺ πρόκειται νὰ γίνει.
Κάνει νὰ φύγει. Ταυτόχρονα ψι-
θυρίζει σιτοὺς δυὸ γίγαντες:

— Τοῦ λόγου μου... δίνω τό-
πο στὴν ὀργή... Ἀλεβρουὰρ μάγ-
κες!

Ὁ Γκαοῦρ τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὸ
πόδι:

— Ποῦ πᾶς τρελλέ;

Ὁ νάνος ἔχει τὴν ἀπάντηση
στὰ χεῖλια:

— Πᾶω νὰ παραγγεῖλω τὴν
ζηδεῖά μου.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ δοξασμέ-
νος Ταρζάν βγάζει τρομαχτικὴ
κρυσγή:

— Ἀόοοο! Ἀααόοοοοοο!

Σὰν λυσασμένο θεριὸ πηδάει
ἀπ' τὴν κρυψόνα του. Χύνεται
πάνω στοὺς ἀραπάδες! Μὲ τὸ
δεξι χεῖρ σφίγγει τὴ λαβὴ τοῦ
φονικοῦ μαχαριοῦ.

Οἱ μαῦροι ξαφνιαζοῦνται. Σα-
στίζουν. Παθαίνουν πανικό. Πα-
ρατᾶνε τοὺς ἐλέφαντες. Πετά-
ναι τὰ τσεκούρια! Οὐρλιάζουν τρο-

μαγμένα. Τό βάζουν στὰ πόδια. Τρέχουν νὰ σώσουν τὰ ματωμένα τομάρια τους.

Ἡ ὁρμή τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας εἶναι ἀφάνταστη!

Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν σαστίζει γιά μιὰ στιγμή. Ὅμως ἀμέσως συνέχεται. Πετᾷ τὸ βούρδουλα Τραβάι τὸ πιστόλι.

Τρομερὸς πυροβολισμὸς ἀντηχεῖ! Εὐτυχῶς! Ἡ σφαῖρα ξεφεύγει δὲν βρῖσκει τὸ στόχο της.

Ὁ Ταρζιάν καθόλου δὲν δειλιάζει. Σὰν ἀστροπελέκι χύνεται τώρα πάνω στὸν ἀμερικανὸν τιχοδιώχτη.

Οἱ δύο γιγαντώσωμοι λευκοὶ πιάνονται στὰ χέρια. Παλεύουν σὰν θεριά. Χτυπιῶνται μὲ λύσσα.

Ὁ Γκαοὺρ κρημνισμένος στὰ χαμόκλαδα, ἔχει μαρμαρώσει. Τὸ θάρος κι' ἡ ὁρμή τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας τὸν συνεπαίρνουν! Ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ φανταστεῖ πὼς ὁ Ταρζιάν εἶναι τόσο γενναῖος! Τόσο τρομερός! Τόσο υπέροχος!

Ὁ Ποκοπίκο μουρμουρίζει φιλοσοφικά:

— Γιὰ κύττα τί κάνει τὸ αἷμα τὸ ἐλληνικό! (1) Ἐ μαντράχαλε! Δὲν μὲ κερνᾷς καὶ μένα κανα... ἔκατοσταράκι ἀπὸ δαῦτο! Κανένας δὲν θὰ πιάνει μπάζα μπροστά μου! Ἀμέεεε!

Ἐκεῖνη τῇ στιγμή ὁ Μᾶξ Ἀρλαν γλυστράει. Σωριάζεται

(1) Ὁ Ταρζιάν εἶχε κάποτε τραυματιστεῖ βαριά: Ἐχασε ὅλο σχεδὸν τὸ αἷμα του. Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ ξεψυχοῦσε. Ὁ Γκαοὺρ ἔχυσε τότε στίς ἀδειες φλέβες του, τὸ αἷμα τοῦ δικοῦ του. Τ' ἀνάγαντο ἐλληνικὸ αἷμα!

κάτω.. Ὁ Ταρζιάν βρῖσκει τὴν εὐκαιρία. Πέφτει πάνω του. Τὸν ἀσπάζει ἀπ' τὸ λαιμό. Σφίγγει μὲ λύσσα!

Τὰ μάτια τοῦ λευκοῦ τιχοδιώχτη γουρλώνουν ἀπαίσια. Τὸ στόμα ἀνοίγει διάπλατα. Ἡ γλώσσα πετιέται ἔξω. Βραχνὸς ῥόγχος βγαίνει ἀπ' τὰ στήθια του.

Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν εἶναι νέος. Ἀφάνταστα δυνατὸς ἄντρας!

Οἱ τρομερὲς στιγμὲς πού περνᾷ τοῦ δίνουν υπεράνθρωπη δύναμη. Κάνει ἀπεγνωσμένη προσπάθεια. Πετιέται ὀρθός. Μαζί του σηκώνει καὶ τὸν Ταρζιάν. Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν παύει νὰ τοῦ σφίγγει τὸ λαιμό. Σὰν στρεῖδι ἔχει κολλήσει πάνω του.

Ὁ ἀμερικανὸς τιχοδιώχτης εἶναι φοβερὸς παλαιστής.

Γιὰ ν' ἀπαλλαγεῖ ἀπ' τὸν ἀντίπαλο, σφριζέται ὑπέροχο τέχνασμα: Ἀφήνει τὸ κορμί του νὰ γείρει κατὰ τὸ μέρος τοῦ Ταρζιάν. Πέφτουν ξανά κι' οἱ δύο στὸ γῶμα. Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀπὸ κάτω. Ἐτσι στὴν πτώση του δέχεται κι' ὅλο τὸ βάρος τοῦ Μᾶξ Ἀρλαν. Χτυπάει φοβερά. Ζυλίζεται. Τὰ χέρια του σφεύγουν ἀπ' τὸ λαιμὸ τοῦ ἀντίπαλου.

Ὁ πανώριος τιχοδιώχτης ἔχει σωθεῖ. Εἶναι τώρα λεύτερος! Γιὰ λίγες στιγμὲς μένει ἀκίνητος. Ἀνίκανος νὰ δράσει. Παίρνει καὶ γρήγορες ἀνάσες. Ρουφάει μὲ λαχτάρα τὸν ἀέρα ποὺ τοῦ λειψε... Μοιάζει μὲ χαμένο. Μὲ λιποθύμο ἄνθρωπο ποὺ στέκεται ὀρθός!

Ὁ Ταρζιάν ἐκμεταλλεύεται τίς στιγμὲς αὐτές. Πετιέται ὀρθός.

‘Ο Μάξ “Αρλαν ούρλιαζει :

— Γρήγορα σκυλιά ! Πρέπει να τελειώνουμε προτού να ξεμερώσει !

Κάπου εκεί κοντά βρίσκεται το μαχαίρι του. Σκύβει. Τ’ αρπάζει. Χύνεται με λύσσα στο γιγαντόσωμο “Αμερικανό.

Ταυτόχρονα κι’ ο Γκαούρ πατατάει την κρυψώνα του. Κάνει τρομαχτικό πήδημα. Προφταίνει τόν “Αρχοντα της Ζούγκλας. Τη στιγμή που είναι έτοιμος να καρφώσει την καρδιά του Μάξ “Αρλαν. Τόν συγκρατεί :

— Μή, αδελφέ μου ! Δεν έχει συνέλθει ακόμη. Είναι ανάνδρο να τόν χτυπήσεις. Μή ντροπιάσεις τὸ περήφανο αἷμα πὸν τρέχει στίς φλέβες σου !

‘Ο Ποκυπίκο, κρυμμένος καθώς είναι, στριγγλίζει :

— Καλὲ ἄφησε τὸν ἄνθρωπο νὰ κάνει δουλειά του ! Μπὰ σὲ καλὸ σου !

‘Ο Ταρζάν δὲν κρατιέται. Τὸ μυαλό του ἔχει θολώσει. Σπρώχνει τὸν ὑπέροχο “Ελληνα ! Θέλει νὰ σπαράξει τὸν τρομερὸ ἀντίπαλο.

Καί νῃ ! ‘Ο Μάξ “Αρλαν γρήγορα συνέχεται. Οἱ δύο λευκοὶ γίγαντες ἀρπάζονται πάλι στὰ χέρια. Μαζί τους μπερδεύεται ἄθελα κι’ ὁ Γκαούρ Πασχίζει νὰ προστατέψει τὸν ἀγαπημένο φίλο του.

‘Ο πανώριος τυχοδιώκτης βρίσκεται τώρα σὲ δύσκολη θέση. Φαντάζεται πὼς κι’ ὁ μελαψὸς “Ελληνας ἔχει χυθεῖ νὰ τὸν σπαράξει. Ἀπ’ τὰ χεῖλια του βγαίνει μανιασμένο μουνγγριτό :

— “Ανανδρου ! Δυὸ ἔσεις, ἓνας ἐγώ !...

‘Ο Γκαούρ τ’ ἀκούει. Σὰν περήφανος “Ελληνας πὸν εἶναι, νοιώθει θανάσιμη προσβολή. ‘Ο Μάξ “Αρλαν ἔχει δίκιο : Αὐτοὶ εἶναι δυό. Ἐκεῖνος ἓνας.

Ἀμέσως σπρώχνει τὸν Ταρζάν. Θέλει νὰ τὸν τραβήξει ἀπ’ τὸν καυγά.

— Μή ἀδελφέ μου ! Εἶναι ἄνανδρο !

‘Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας δὲν ἀκούει τίποτα ! Τὸ πάθος κι’ ἡ ὀργή τὸν ἔχουν τυφλώσει.

‘Ο Γκαούρ βλέπει πὼς δὲν κάνει τίποτα. Ἐτσι παίρνει μεγάλη ἀπόφαση :

Μὲ πόνο καὶ σπαραγμὸ σφίγγει τὴ φοβερὴ γροθιά του. Τρομαχτικὸ χτύπημα δίνει στὸ κεφάλι τοῦ Ταρζάν.

‘Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας βγάξει βραχνό βογγιτό. Σωριάζεται κάτω ἀναίσθητος.

‘Ο Μάξ “Αρλαν ξαφνιάζεται. Κυττάζει παραξενεμένος τὸν ἑλληνα γίγαντα. Ποτὲ δὲν περίμενε πὼς θὰ χτυποῦσε τὸ φίλο του. Ψιθυρίζει χαμένα:

— Εὐχαριστῶ! Μοῦσωσες τὴ ζωή!

‘Ο Γκαούρ μουγγρίζει τώρα μὲ λύσσα:

— “Οχι, κακοῦργε. Δὲν χτύπησα τὸν ἀδελφό μου γιὰ νὰ σὲ σώσω! Τὸν ἔβγαλα ἀπ’ τὴ μέση γιὰ νὰ λογαριαστοῦμε μαζί... Ἐμπρὸς λοιπόν: “Αν θέλεις νὰ πεθάνεις, μείνε. “Αν ἀγαπᾷς τὴ ζωή σου, φύγε! Χάσου ἀπ’ τὰ μάτια μου! Χάσου κι’ ἀπ’ τὴ Ζούγκλα. Δὲν θέλω νὰ χορτάσω τὰ πεινασμένα ὄρνια μὲ τὶς σάρκες σου!...

‘Ο μικροσκοπικὸς νάνος φωνάζει πίσω ἀπ’ τὰ χαμόκλαδα:

— Αἴντε, βρὲ Μαντράχαλε! Τί-θὰ γίνεῖ ἐπὶ τέλους;!... Θὰ «καθαρίσεις» τὸν ἀνθρωπάκο, ναί, ἢ οὐ; “Αποῦ ξέρεις: Περιμένω νὰ τὸν περάσω ... δεῦτερο χέρι!

‘Ο Μάξ “Αρλαν ἀκούει τὰ λόγια τοῦ ἀτρόμητου Γκαούρ. Ἡ προσβολὴ ποῦ νοιώθει εἶναι θανάσιμη! Γιὰ λίγες στιγμὲς μένει ἀκίνητος. “Αναποφάσιτος.

“Ομως γρήγορα συνέρχεται. Σὰν ἄντρας τίμως καὶ γενναῖος, δίνει τὴν ἀπάντησιν ποῦ πρέπει:

— Ποτέ, Γκαούρ, δὲν λογάρισα τὴ ζωή μου! Ποτέ δὲν δέλιασα μπροστὰ στὸ χάρο!...

Τραβάει ἀπ’ τὴ ζώνη τὸ μαχαίρι. Τραβάει καὶ τὸ πιστόλι του. Τὰ πετάει μὲ περιφρόνηση.

Συνεχίζει:

— “Ακουσέ με Ἰ’καούρ: Δὲν θέλω νὰ χτύπηθῶ μαζί σου. Μὰ οὔτε καὶ μπορῶ νὰ φύγω σὰν δειλός! Ἐμπρὸς λοιπόν. “Ας μετρηθοῦμε σὰν τίμα παλικάρια. Χωρὶς ὄπλα! Νοιώθω πὼς εἶσαι πιὸ δυνατός! Ξέρω πὼς θὰ μὲ σκοτώσης. “Ομως χίλιες φορὲς καλύτερα νὰ πεθάνω μὲ τὸ στήθος μπροστὰ. Παρὰ νὰ σωθῶ μὲ τὴ ράχη πίσω!

‘Ο μελαφὸς γίγαντας ἐκτιμᾷ πάντα τὴν παλικάριά.

Κυττάζει τὸν ἀμερικανὸ μ’ ἀνείπωτο θαυμασμό. Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του βουρκώνουν. Ψιθυρίζει:

— Φύγε. Μαξ “Αρλαν! Φύγε λοιπόν!

‘Ο πανώριος τυχοδιώκτης στέκει ἀκλόνητος μπροστὰ του. Σὰν περήφανη κολώνα! Εἶναι ἔτοιμος ν’ ἀντικρύσει τὸ θάνατό!

‘Ο Γκαούρ εἶναι Ἕλληνας. Ἐχει μεγάλῃ καρδιά! Κι’ αὐτὴ τὴ φορὰ δείχνεται ὑπέροχος!

Καὶ νά: Γυρίζει τὴ ράχη του στὸν ἀντίπαλο. Ξεκινᾷ. Προχωρεῖ ἀργὰ μὲ τὸ κεφάλι σκυμένο!...

‘Ο Μάξ “Αρλαν θανμάζει τὸ ψυχικὸ μεγαλεῖο τοῦ Ἑλλήνα! Νοιώθει τὴ μεγάλη θυσία ποῦ κάνει: ‘Ο Γκαούρ ὑποχωρεῖ γιὰ νὰ μὴ χτυπηθεῖ μαζί του. Νὰ μὴ τοῦ κάνει κακό!

Τὰ μάτια τοῦ σκληροῦ τυχοδιώκτη βουρκώνουν τώρα. Ἀντὶ νὰ φύγει, κάνει τ’ ἀντίθετο: Τρέχει. Τὸν φτάνει:

— Στάσου περήφανε Ἕλληνα! Τὰ κορμιά μας δὲν χτυπήθηκαν... “Ομως παλέψαν οἱ ψυχὲς μας! Μὲ νίκησες, Γκαούρ!

Οἱ δυὸ ἄνδρες ἀγκαλιάζονται
δακρυσμένοι!

Ὁ Ποκοπίκο μουρμουρίζει
στὴν κρυψὴν του :

— Ἀμάν, σορόπια, ἀδερφέ
μου! Μεγάλη .. αἱματοχυσία γί-
νεται!

Ἀλίμονο! Στὸ μεταξύ ὁ Ἀρ-
χοντας τῆς Ζούγκλας συνέρχε-
ται. Ἀνοίγει τὰ μάτια. Ἀντι-
κρύζει τοὺς γίγαντες ἀγκαλια-
σμένους. Τοὺς βλέπει νὰ φιλιῶν-
ται μ' ἀγάπη!

Φρίκη! Ποτὲ δὲν περίμενε ἀπ'
τὸν Γκαούρ τέτοιο φέρισμο.

Στὸ θολωμένο μυαλό τοῦ Ταρ-
ζάν σφηνώνουν τώρα, μὲ τὸ δι-
κπὸ του, φοβερὲς ὑποψίες.

Θυμᾶται πὺν ἦταν ἔτοιμος νὰ
καρφώσει τὸ μαχαίρι στὰ στή-
θια τοῦ Μᾶξ Ἀρλαν. Θυμᾶται
ἀκόμα πὺς ὁ Γκαούρ πρόλαβε
Τοῦδωσε τρομερὴ γροθιά στὸ
κεφάλι. Ἐνοίωσε νὰ ζαλίζεται.
Νὰ σωριάζεται βαρὺς κάτω.

Ἵστερα ὅλα σκοτεινιάζουν
στὸ νοῦ του. Δὲν θυμᾶται τί-
ποτα !

Ὅμως τώρα πὺν τοὺς βλέπει
ἀγκαλιασμένους, πολλὰ φοβερά
πράγματα φαντάζεται! Πὺς τὰ-
χα ὁ Γκαούρ θάχε συνεννοηθεῖ
μὲ τὸν Ἀμερικανὸ τυχодиῶχτη.
Τὸν παρέσυραν σὲ παγίδα. Τὸν
χτύπησαν γιὰ νὰ τὸν σκοτώσουν.

Ἵστερα νὰ χωρίσουν τῇ Ζούγ-
κλα σὲ δυὸ μεγάλα κομμάτια.
Ὁ καθένας νὰ πάρει ἀπὸ ἓνα.
Νὰ γίνουν αὐτοὶ οἱ παντοδύνα-
μοι Ἀρχοντες!

Τὸ περήφανο ἑλληνικὸ αἷμα
πὺν τρέχει στὶς φλέβες τοῦ Ταρ-
ζάν, φουντώνει τώρα. Μὲ γρήγο-
ρη κίνηση πετιέται ὀρθός. Οὐρ-
λιάζει σὰν πληγωμένο θερίο :

— Δεῖλὲ Μᾶξ Ἀρλαν! Ἦρθε
ἡ ὥρα νὰ πεθάνεις! Αὐτὴ τῇ
φορᾷ δὲν θὰ μοῦ γλυτώσεις!
Ὅποιον κι' ἂν ἔχεις... σύμμα-
χο! Ὅποιον κι' ἂν ἔχεις προστά-
τη!

Ταυτόχρονα χύνεται μὲ λύσσα
στὸν Ἀμερικανὸ τυχодиῶχτη.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας προφταί-
νει νὰ μουρμουρίσει:

— Φύγε Μᾶξ! Δὲν πρέπει νὰ
χτυπηθεῖς μαζί του. Ὁ Ταρζάν
εἶναι ἀδελφός μου!

Ὁ ἀτρόμητος Ἀμερικανὸς δι-
στάζει γιὰ μιὰ στιγμὴ. Ὅμως
γρήγορα παίρνει τὴ δύσκολη ἀ-
πόφαση. Τὸ βάζει στὰ πόδια.

Φεύγει σὰν δειλός! Ὑποχωρεῖ
γιὰ πρώτη φορᾷ στὴ ζωὴ του!

Ὁ μανιασμένος Ἀρχοντας τῆς
Ζούγκλας τὸν κυνηγᾷ. Ἡ τρο-
μαχτικὴ φωνὴ του σχίζει τὸν
ἄέρα:

— Στάσου ἄνδρε! Στάσου
τιποτένιε! Εἶσαι ἔνοχος! Γι' αὐ-
τὸ φεύγεις! Γι' αὐτὸ τρέμεις νὰ
μ' ἀντικρύσεις!

Εὐτυχῶς. Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν ἔχει
προχωρήσει ἀρκετά. Τοὺς χωρί-
ζει μεγάλη ἀπόσταση. Δὲν ἀκού-
ει τὰ λόγια τοῦ Ταρζάν.

Ἀλλοιῶς θὰ σταματοῦσε. Θὰ
γύριζε νὰ μετρηθεῖ μαζί του!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
τὸν κυνηγᾷ.

Ὁ μελαψὸς γίγαντας Γκαούρ
τρέχει ἑξοπίσω του. Θέλει νὰ τὸν
συγκρατήσῃ. Νὰ μὴ χτυπηθεῖ
μὲ τὸν Μᾶξ Ἀρλαν.

Καὶ νὰ: Μὲ κάμπουσα ὑπεράν-
θροπα πηδήματα τὸν φτάνει.
Τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὸ χέρι. Τὸν
σταματάει.

— Μὴ Ταρζάν! Θὰ σοῦ ἐξηγή-
σω. Δὲν πρέπει νὰ κάνεις κακὸ

στὸν ἀμερικανό!.. Εἶναι φίλος μου!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τρελλὸς ἀπὸ θυμὸ. Τρέχει ἀπαίσια τὰ δόντια του. Οὐρλιάζει στὸν Γκαοῦρ:

— Σκύλε! Πρόδωσες τὴ φιλία μας! Μοῦστησες παγίδα! Εἶσαι δειλός, ἀνάνδρος, τιποτένιος!

Ταυτόχρονα σφίγγει τὴ γροθιά του. Δίνει τρομαχτικὸ χτύπημα στὸ πρόσωπο τοῦ Γκαοῦρ!

Ὁ περήφανος Ἕλληνας μένει ἀκλόνητος. Σὺν βράχως ἀπὸ γρανίτη!

Ὁ Ταρζάν ἔχει μανιάσει. Δὲν ξέρει τί κάνει. Τὴν πρώτη φοβερὴ γροθιά ἀκολουθεῖ κι' ἄλλη κι' ἄλλη, κι' ἄλλη.

Ὁ Γκαοῦρ δειχνεται κι' αὐτὴ τὴ φορά ὑπέροχος! Καμμιὰ κίνηση δὲν κάνει. Λέξη δὲν βγαίνει ἀπ' τὸ στόμα του!

Τὸ πανώριον μελαφὸ πρόσωπό του εἶναι καταματωμένο. Ἀπ' τὰ ρουθούνια του τρέχει ἀφθονο αἱμᾶ!

Στὸ μεταξὺ ἔχει ζυγώσει κι' ὁ Ποκοπίκο. Βλέπει τὸ κακὸ ποὺ γίνεται.

Ὁ Ταρζάν χτυπάει ἀλύπητα τὸν Γκαοῦρ. Ἐκεῖνος δέχεται ἀνυπεράσπιστα τὰ τρομερὰ χτυπήματα!

Τί νὰ κάνει; Νὰ χτυπηθεῖ μὲ τὸν ἀδελφὸ του; Νὰ βάψει δηλαδὴ τὰ χέρια του στὸ ἴδιο του τὸ αἷμα; Στὸ ἅγιο ἐλληνικὸ αἷμα ποὺ τρέχει τώρα στὶς φλέβες τοῦ δοξασμένου Ἀρχонта τῆς Ζούγκλας;

Ὑστερα ὁ Ταρζάν εἶχε δίκιο. Τὸν εἶδε ἀγκαλιασμένον μὲ τὸν Μᾶξ Ἀρλαν. Κι' ὁ Γκαοῦρ στῆ

θέση του τὰ ἴδια θὰ ὑποψιαζόταν.

Ὁμως ὁ νᾶνος δὲν τὰ καταλαβαίνει ὅλ' αὐτά. Γίνεται ἔξω φρενῶν. Στιγμίζει:

— Ἐ, κύρ Μεγαλειότατε! Γιατὶ βαρᾶς τό... πιτσιρὶκι; Γιὰ κά-νε κράτει. Ἐχει μπάριμπα τὸ παιδί!

Τραβάει μὲ μεγαλοπρέπεια τὴ θυρικτὴ σκουριασμένη χατζάρα του. Συνεχίζει.

— Πρόσεξε μάγκα! Τοῦ λόγου μου δὲν ἀστιεύομαι! Θὰ σὲ κάνω νὰ ψάχνεις κάτω νὰ βρεῖς τὴν κεφάλαι σου! Ἀμέεεε!

Ἐκεῖνη τὴ στιγμή ὁ ἐξαγριωμένος Ταρζάν δίνει ἓνα τελευταῖο χτύπημα στὸ κεφάλαι τοῦ μελαφοῦ γίγαντα.

Ὁ ὑπέροχος Ἕλληνας ἔχει ἀφάνταστα ἐξαντληθεῖ. Κλονίζεται. Καὶ νά: Σωριάζεται βαρὺς κάτω. Μένει ἀναίσθητος!

Ταυτόχρονα τρομαχτικὸ οὐρλιαχτὸ ταράζει τὴν ἡσυχία τῆς νύχτας. Λὲς καὶ βγαίνει ἀπὸ χιλιάδες στόματα δαιμόνων.

Ὁ Ποκοπίκο τρομάζει. Ξεφωνίζει μὲ τρελλὴ ἀπόγνωση:

— Ἀμὴν καήκαμε, μάγκες! Ὁ «Κατεψυγμένος» κάνει ἐπέλαση!

Σχαρφαλώνει γρήγορα σ' ἓνα γιγαντώσωμο δέντρο. Ταυτόχρονα τραγουδάει μὲ φρίκη:

— «Γειά σου Γκαοῦρ, γειά σου [Ταρζάν,

γειά σου ὠραία Φύση!

Κι' ὅποιος θὰ μεινε ζωντανὸς νὰ μοῦ... τελεγραφήσει!»

Ὁ Ταρζάν κυττάζει ἀνήσυχος γύρω. Τὰ μεγάλα γαλάζια μάτια του γίνονται ἀκόμα πιὸ μεγάλα ἀπ' τὸν τρόμο.

Ὁ ἀτρόμητος Ταρζάν πέφτει πάνω στο Μάξ Ἀρλάν. Τὸν ἀρπάζει ἀπ' τὸ λαιμό.

Κυτᾶστε κι' ἐσεῖς :

Ἕνα τεράστιο, θεριὸ πλησιάζει. Ὁ λαϊκὸς καὶ τὸ κεφάλι του ἔξέχουν πάνω κι' ἀπ' τίς πιδ ψηλές κορφές τῶν θεόρατων δέντρων! Τὸ βαρὺ ποδοβολητὸ τραντάζει τὴ γῆ τῆς Ζούγκλας. Τὸ τρομαχτικὸ του οὐρλιαχτὸ κάνει ν' ἀντιλαλοῦν τὰ οὐράνια!

Εἶναι τὸ πιὸ φοβερὸ θεριὸ τῆς γῆς. Τὸ «Μεγάλον Θεριὸ» ὅπως τὸ λένε οἱ μαῦροι ἰθαγενεῖς. Τὸ «Τέρας τῶν Τεράτων» ὅπως τὸ λένε οἱ λευκοὶ εὐρωπαῖοι.

Μοιάζει μὲ τεράστια σαύρα ποὺ στέκει ὀρθή. Ποὺ προχωρεῖ

μονάχα μὲ τὰ πσινά της ποδάρια

Ψηλά στοὺς ρύγχος τοῦ φοβεροῦ του κεφαλιοῦ φυτρώνει τεράστιο γαιψὸ μαῦρον κέρατο! Στὴ ραχοκοκαλιά του ἔξέχει μεγάλο προιονιστὸ κόκαλο. Ἀρχίζει ἀπ' τὴν οὐρά. Φτάνει ψηλά στο κεφάλι.

Τὸ «Τέρας τῶν Τεράτων» ἔχει κρὺο αἷμα. Σὰν τοῦ φιδιοῦ. Ἡ ἀνάσα τοῦ ἀπέραντου κρημοῦ του, παγώνει γύρω τὸν ἀέρα.

Τὸ ἀπαίσιο καὶ τρομερὸ πλάσμα, δὲν ἔχει γεννηθεῖ στὴ Φύση!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸ βλέπει νὰ προχωρεῖ ἀργά. Ἐρ-

χεται κατά τὸ μέρος του.

Ὁ ἄμοιρος νοιώθει ἀφάνταστο τρόμο καὶ φρίκη! Ἀσυναίσθητα κάνει νὰ τρέξει. Νὰ φύγει. Νὰ σωθεῖ!

Ὅμως μέσα στίς φλέβες του τρέχει τώρα τὸ αἷμα τοῦ ὑπέροχου Γκαούρ!

Τὸ περήφανο, τὸ ἀθάνατο, τὸ ἅγιο ἑλληνικὸ αἷμα!

Τὰ μάτια τοῦ Ταρζάν πέφτουν πάνω στ' ἀναίσθητο μελαψὸ παλικάρι. Μετανοιώνει γιὰ τὸ κακὸ ποὺ τοῦκανε! Θυμᾶται πὼς ὁ Γκαούρ δὲν καταδέχτηκε νὰ προστατέψει τὸν ἑαυτὸ του!

Γιὰ λίγες στιγμὲς στέκει χαμένος. Ἀναποφάσιτος! Ἄν τὸν παρατίσει ἐκεῖ, τὸ τρομαχτικὸ

τέρας θὰ τὸν ποδοπατήσῃ. Θὰ λουώσῃ ὁ ἄμοιρος σὰν ποντίκι κάτω ἀπὸ πόδαρι ἐλέφαντα!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας βρίσκεται σὲ τραγικὴ θέση. Πασχίζει νὰ σηκώσει τὸ μελαψὸ γίγαντα. Ὅμως τίποτα δὲν καταφέρνει. Τὸ κορμὶ του εἶναι ἀφάνταστα βαρύν.

Ἀλίμονο! Δὲν ξέρει πιά τί νὰ κάνει.

Καὶ νά: Ψηλά ἀπ' τὴν κορυφὴ τοῦ δέντρου, ὁ τρομερὸς Πλοκοπικό, στριγγλίζει:

— Ἐ, μπάριμπα Μεγαλειότηατε! Τράβα τὸν ἀριστερά σου. Στὸ μεγάλο βράχο. Κρυφτεῖτε κάπου ἐκεῖ. Ὁ «Κατεψυγμένος» θὰ περάσῃ ἀπὸ πάνω. Θὰ τὴ

Ὁ Μὰξ Ἀρλαν φωνάζει στὸν Ταρζάν καὶ στὸν Γκαούρ.

— Ἀνδρὲς! Δυὸ ἐσεῖς, ἓνας ἐγώ!

σκαπουλάρετε !

‘Ο νάνος έχει δίκιο !

‘Ο Ταρζάν σκύβει. ‘Αρπάζει απ’ τις μασχάλες τὸν ἀναισθητὸ γίγαντα. Τὸν σέρνει μὲ δυσκολία πρὸς τὸ βράχο.

Τὸ «Τέρας τῶν Τεράτων» συνεχίζει τὸ ἀπαίσιο οὐρλιαχτό του. Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ φτάσει !

Στὸ πέρασμά του γίνεται τρομακτικὸς σματάς. Ποδοπατάει τὰ γιγαντόσωμα δέντρα τῆς Ζούγκλας. Οἱ τεράστιοι κορμοὶ τοὺς στήζουν σὰν καλάμια. Σωριάζονται κάτω μὲ φοβερὸ κρότο.

‘Ο Ποκοπίκο ψηλά απ’ τὴν κορφή τοῦ δέντρου, βλέπει τὸ κακὸ πὺν γίνεται. Τὸ «Μεγάλο Θεριό» ἔρχεται κατὰ τὸ μέρος του. Νοιώθει τὴ λαχτάρα πὺν τὸν περιμένει. Γιὰ νὰ σωθεῖ συμβουλεύει τὸ δέντρο ;

— Τὸ νοῦ σου, δεντρᾶκι μου ! Τὰ μάτια σου τέσσερα ! ‘Ο «Κατεψυγμένος» ἔχει βάλει πλῶρη κατὰ πάνω σου ! Κἄνε στὴν πάντα νὰ μὴ... τρακάρετε !

‘Ο Ταρζάν κοντινέει τώρα νὰ φέρει τὸν Γκαοῦρ στὸ βράχο.

‘Ομως νά : Ξαφνικὰ συμβαίνει κατὰ ἀναπάντεχο : ‘Ο μελαψὸς γίγαντας συνέρχεται. Πετιέται ὀρθός. Τὸ πανώριο πρόσωπό του καταματομένο.

Τὸ πρῶτο π’ ἀκούει εἶναι τὸ τρομαχτικὸ οὐρλιαχτό. Τὸ πρῶτο πὺν βλέπει, τὸ τεράστιο κι’ ἀπαίσιο θεριό.

‘Ο θρυλικὸς Ἕλληνας νοιώθει τὸ θάνατο πὺν τοὺς περιμένει.

‘Αρπάζει τὸ λευκὸ γίγαντα απ’ τὸ χέρι :

— Πάμε Ταρζάν ! Τρέξε ὅσο

μπορεῖς !

Μαζί κι’ οἱ δύο τώρα, τὸ βάζουν στὰ πόδια. Μονάχα μ’ αὐτὰ θὰ σωθοῦν. Καμμιὰ ἄλλη δύναμη δὲν μπορεῖ ν’ ἀνισταθεῖ στὸ τεράστιο θεριό !

‘Ο Ποκοπίκο τοὺς βλέπει πᾶνω απ’ τὴν κορφή. Ξεφωνίζει μ’ ἀπόγνωση :

— Ἀμάν, βρὲ παιδιά ! Ἐμένα πὺν μ’ ἀφήνετε ! Πάρτε καὶ τὸ δέντρο μαζί σας !

‘Ο Γκαοῦρ ἀκούει τὴ φωνὴ τοῦ νάνου. Σταματᾷ ἀπότομα :

— Φύγε ἐσύ Ταρζάν ! Τρέξε νὰ σωθεῖς ! Ἐγὼ θὰ γυρίσω. Πρέπει νὰ σώσω καὶ τὸν Ποκοπίκο.

Ταυτόχρονα γυρίζει μπρὸς-πίσω. Τρέχει πρὸς τὸ δέντρο. Οὐρλιάζει στὸ νάνο :

— Κατέβα λοιπόν ! Γκρεμοτσακίσου γρήγορα !

‘Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἔχει σταματήσει κι’ αὐτός. Δὲν τρέχει νὰ σώσει τὸ τομάρι του. Περιμένει τὸ γυρισμὸ τοῦ Γκαοῦρ. Δὲν λογαριάζει τὸν κίνδυνο.

‘Ομως ἀλίμονο ! Ἐκεῖνη τὴ στιγμή τὸ «Τέρας τῶν Τεράτων» φτάνει κοντά. Ποδοπατάει τὸ τεράστιο δέντρο. Αὐτὸ ποῦχει σκαρφαλώσει ὁ Ποκοπίκο. ‘Ο χοντρὸς κορμὸς του σπάει μὲ τρομαχτικὸ κρότο. ‘Ολόκληρο σωριάζεται κάτω !

‘Ο νάνος βγάζει σαραχτικὴ στριγγιὰ :

— Γεῖά σὺν ψεύτη Ντουνιά ! Ζωὴ στά... κατσκοπούλαρά μου !

Μαζί μὲ τὸ θεόρατο δέντρο σωριάζεται κι’ αὐτὸς κάτω. Ἡ πτώση του εἶναι ἀργή. Μαλακιά. Δὲν παθαίνει κακό.

‘Ομως ὁ Γκαοῦρ στέκεται ἄ-

τυχος. Τὰ χοντρά - πυκνά κλαδιά του τεράστιου δέντρου πέφτουν πάνω του. Τὸν πλακώνουν!

Στὴν ἀρχὴ ὁ ἄμοιρος βγάζει σπαραχτικὰ βογγητά. Γρήγορα ὅμως σταματάει.

Ἔχει μείνει ἀναίσθητος; Ἔχει πεθάνει; Ὁ Θεὸς μὴνάχα ξέρει!

Στιγμὲς τραγικὲς! Στιγμὲς φρίκης!

Ὁ Ταρζάν κρύβεται πίσω ἀπὸ κάποιον βράχο. Περιμένει νὰ προσπεράσει τὸ Τέρας. Νὰ τρέξει ἀμέσως κοντὰ στὸν Γκαούρ. Νὰ τὸν βοηθήσει. Νὰ τὸν σώσει!

Ὅμως ὁ ἄμυαλος Ποκοπίκο δὲν ἡσυχάζει. Ἔχει τραβήξει τὴ σκουριασμένη χατζάρα του. Τὴ στριφογυρίζει μὲ λύσσα πάνω ἀπ' τὸ κοντὸ κεφάλι του. Κυττάζει ἄγρια τὸ ἀπέραντο θεριό. Στριγγλίζει δαιμονισμένα:

— Πίσω, Κατεψυγμένε! Πίσω καὶ σ' ἔφαγε... Ἀντρακίλας ὁ Δυσθεόρατος! Τί νὰ σοῦ κάνω μωρέ! Ἄν εἶχες ἀσπασέρ, θ' ἀνέβαινα νὰ σέ... σφάζω!

Τὸ «Τέρας τῶν Τεράτων» προχωρεῖ νὰ φύγει. Ὅμως ἀκούει τίς διαπεραστικὲς φωνὲς τοῦ νάνου. Σταματάει. Γυρίζει πίσω. Φαίνεται πεινασμένο. Χαμηλώνει τὸν τεράστιο λαμπού. Ἀνοίγει τὸ ἀπαίσιο στόμα του, Ψάχνει νὰ τὸν βρεῖ. Νὰ τὸν χάψει.

Ὁ Ποκοπίκο μαζεύει τὴ χατζάρα του. Τὸ βάθει στὰ πόδια. Τρέχει νὰ σωθεῖ.

— Λυπήσουμε, Κατεψυγμένου-λη μου! Εἶναι νηστεία σήμερα! Τί θὰ καταλάβεις νὰ μὲ κολα-

Ὁ Γκαούρ δίνει τρομερὴ γροθιά στὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Ὁ Ταρζάν σωριάζεται κάτω ἀναίσθητος.

τοῖσες! Μιὰ μπουκιὰ πρᾶμμα εἶμαι ὁ ἔρημος! Γιατί ν' ἀρτηθεῖς χωρὶς λόγο;!

Σὲ λίγες στιγμὲς χάνεται πίσω ἀπ' τὰ πυκνά χαμόκλαδα τῆς ἀγρίας περιοχῆς.

Τὸ «Μεγάλο Θεριό» ἔχει τώρα, ὅπως εἶδαμε, γυρίσει. Προχωρεῖ ἴσα κατὰ τὸ πεσμένο δέντρο. Ἐκεῖνο ποῦχει πλακώσει τὸν ἄμοιρο Γκαούρ.

Ὁ Ταρζάν γουρλώνει τὰ μάτια του ἀπὸ φρίκη. Σὲ λίγες στιγμὲς τὸ τέρας θὰ ποδοπατήσῃ πάλι τὸ δέντρο. Ἄν ὁ Ἕλληνας γίγαντας ζῇ, αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν

γλυτώνει. Τὸ μελαψὸ κορμί του θὰ γίνεи λοιῶμα κάτω ἀπ' τὰ τρομαχτικὰ ποδάρια!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας στιγμή δὲν διστάζει. Πρέπει μὲ κάθε τρόπο νὰ σταματήσει τὸ θηριό. Νὰ σώσει τὸ φίλο του.

Καὶ νά: Αὐτὴ τῇ φορὰ δείχνεται ἀφάνταστα ὑπέροχος!

Μ' ἓνα ὑπεράνθρωπο πῆδημα βγαίνει ἀπ' τὴν κρυψὸν τοῦ βράχου. Ἐρχεται ἀριστερὰ ἀπ' τὸ Τέρας. Βγάζει, ὅσο πιὸ δυνατὰ μπορεῖ τὴν τρομαχτικὴ κρυγή του:

— Ἀόσοο! Ἀααόοοοοο!

Τὸ θηριό τὸν ἀκούει. Οὐρλιάζει καὶ αὐτὸ ἀπαίσια. Πεινασμένο καθὼς εἶναι, γυρίζει ἀριστερὰ.

Ὁ Ταρζάν ὑποχωρεῖ. Ὅμως συνεχίζει νὰ οὐρλιάζει:

— Ἀόσοο! Ἀααόοοοοοο!

Ζητάει νὰ ξεγελάσει τὸ Τέρας. Νὰ τὸ ξεμακρύνει ἀπ' τὸ κρεμισμένο δέντρο. Νὰ μὴ ποδοπατήσῃ τὸν Γκαούρ.

Τὸ ἔξυπνο τέχνασμα πετυχαίνει. Ὅμως ἡ ζωὴ τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας, μπαίνει σὲ τρομερὸ κίνδυνο! Τὸ «Μεγάλον Θεριο» φαίνεται πὼς βλέπει καλὰ στὸ σκοτάδι. Σεχωρίζει τὸν ἄνθρωπο ποὺ φωνάζει. Πεινασμένο καθὼς εἶναι, τρέχει νὰ τὸν φτάσει. Ἐτοιμο νὰ τὸν καταβροχθίσῃ.

Ὁ Ταρζάν νοιώθει τὸ φριχτὸ τέλος ποὺ τὸν περιμένει. Βλέπει τὸ χάρο μὲ τὰ μάτια! Ξεφωνίζει μ' ἀπόγνωση:

— Βοήθειααα! Βοήθειααα!

Τὸ Τέρας ἀνοίγει ἀμέσως τ' ἀπέραντα ποδάρια του. Τρέχει πιὸ γρήγορα ἀπ' αὐτόν. Σὲ λί-

γες στιγμὲς τὸν φτάνει.

Καὶ νά: Χαμηλώνει ἀργὰ τὸν χοντρὸ δυσκίνητο λαιμό του. Κάνει νὰ τὸν ἀρπάξῃ στὰ τεράστια σαγόνια!

Ὁ Ταρζάν ποτὲ δὲν χάνει τὴν ψυχραιμία. Εἶναι ἀφθαστος σὲ πονηριά καὶ τεχνάσματα.

Γιὰ νὰ σωθεῖ, ἀρχίζει νὰ τρέχει γύρω ἀπ' τ' ἀπέραντο θηριό.

Ἐκείνο γυρίζει. Τὸν παρακολουθεῖ. Κάνει μανιασμένες προσπάθειες νὰ τὸν ἀρπάξῃ.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας καταφέρνει νὰ τοῦ ξεφύγῃ. Ὅμως δὲν σταματᾷ. Ὅλο τρέχει. Ὅλο γυρίζει γύρω του.

Περνάει λίγη ὥρα. Τὸ Τέρας δὲν κουράζεται βέβαια. Μὰ ὁ Ταρζάν ἔχει ἀφάνταστα ἐξαντληθεῖ. Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ σωριαστῇ κάτω ἀναισθητός. Καὶ τότε ἀπαίσιας μασσέλης θὰ τὸν ἀρπάξουν. Τρομαχτικὰ δόντια θ' ἄλλεσουν τίς σάρκες του!

Ἐκείνη τῇ στιγμῇ παρουσιάζεται ὁ Ποκοπίκο. Γυρίζει νὰ δεῖ τί ἀπέγινε.

Καὶ νά: Τὰ μάτια του ἀντικρύζουν μὲ φρίκη τὸ κακὸ ποὺ γίνεται:

Ὁ Ταρζάν γυρίζει γύρω ἀπ' τὸ Τέρας. Τὸ Τέρας γύρω ἀπ' τὸν Ταρζάν.

Ὁ νάνος ξεφωνίζει τρομαγμένος:

«Γύρω-γύρω ὅλοι,
στὴ μέση τὸ Μανώλη».

Ἀμέσως ὅμως σοβαρεῖται. Τὸ διαβολεμένο του μυαλὸ κατεβά-
ζει σπουδαία ἰδέα. Φωνάζει στὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

— Ἐ, μπάρμπα Μεγαλειότατε!
Ἀντὶ νὰ γυρίζεις γύρω-γύρω,

δέν καβαλλᾷς τὴν οὐρά τοῦ «Κα-
τεψυγμένου» ;

Κι' ἀλήθεια ! Τί ἀπλὸ προῦ-
μα ! Κι' ὅμως πόσο δύσκολο κα-
νένας νὰ τὸ σκαφτεῖ.

Ὁ Ταρζάν ἔχει ἀφάνταστα
ἐξαντληθεῖ. Εἶναι ἔτοιμος νὰ
σφοριαστεῖ λιπόθυμος κάτω. Ὁ-
μως ἡ ἐμπνευση τοῦ Ποκοπίκου
τοῦ δίνει ξαφνικὸ κουράγιο :

Κάνει τελευταία ἀπεγνωσμένη
προσπάθεια Ἀρπάζεται ἀπ' τὴ
χοντρή κι' ἀπέραντη οὐρὰ τοῦ
τέρατος. Εἶναι θωρακισμένη μὲ
μεγάλα σκληρὰ λέπια. Τὸ Θεριὸ
δὲν ἔχει ἀφή σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο.
Δὲν νοιώθει κἄν τὸ μηδαμινὸ
βάρος τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
καταφέρει τώρα νὰ καβαλλήσῃ
τὴν οὐρά. ἔχει σωθεῖ.

Τὸ πεινασμένο Τέρας συνεχι-
ζει τὸν τρελλὸ χορὸ τοῦ. Γυρί-
ζει γύρω - γύρω ὅπως καὶ πρῖν.
Ψάχνει νὰ βρεῖ τὸ μικροσκοπικὸ
τοῦ θῦμα.

Ὁ Ταρζάν εἶναι ἡσυχος τώρα.
Τὸ «Μεγάλο Θεριὸ» δὲν μπορεῖ
νὰ δεῖ ποτὲ τὴ θέση πού βρί-
σκεται. Οὔτε καὶ τὸν προφτάνει
γιά νὰ τοῦ κάνει κακό. Ὁ βα-
ρὺς δυσκίνητος λαίμπος τοῦ δὲν
μπορεῖ νὰ στρίψει τόσο.

Ὁ Ποκοπίκο εἶναι ἐνθουσια-
σμένος γιὰ τὸ κόλπο του. Ζητω-
κραυγάζει πανηγυρικᾶ :

— Ζήτη ἐγώ, βρέεε ! Ζήτη τοῦ
λόγου μου, βρέεε ! Ζήτη τῆς Ἀ-
φεντιάς μου, βρέεεεεεεεεε !

Ἐτοιμάζεται τώρα νὰ φύγει.
Κυττάζει τὸν Ταρζάν πού φέρ-
νει βόλτες πάνω στὴν οὐρὰ τοῦ
Τέρατος. Ξεφωνίζει :

— Φίνα, Μεγαλειώτατε ! Κο-
τσάνι θὰ τὴν περάσεις, ἀδερχέ

μου ! Θὰ χορτάσεις... καβάλλα !

Ἀμέσως προσθέτει :

— Τοῦ λόγου μου ἀμολῶ με-
λάνι ! Παγαίνω νὰ σηκώσω τὸ
δεντρᾶκι ποῦχει πλακώσει τὸ
Γκαουράκο. Ἀμέεεε !

Κάνει νὰ ξεκινήσῃ Τὸ «Με-
γάλο Θεριὸ» ἔχει ἀκούσει πάλι
τις φωνές του. Νομίζει πὼς εἶ-
ναι ὁ ἀνθρώπος πού ἔχει χάσει.

Χύνεται πάνω στὸ νάνο.

Ὁ Ποκοπίκο τὸ βάζει στὰ πό-
δια ! Οἱ φτέρνες χτυπᾶνε στ' αὐ-
τιά του Στριγγλίζει :

— Ἀμάν, ἀδερχοῦλη μου ! Μὲ
μένα ἔχεις προηγούμενα !

Τὸ τέρας τῶν τεράτων κάνει
ταυτόχρονα καὶ μιὰ ἀναπάντεχη
κίνηση. Σὰν νὰ θέλει νὰ πάρει
φόρα. Τινάζει μ' ἀφάνταστη δύ-
ναμη κι' ὀρμητὴ τὴ γιγαντιαία οὐ-
ρά του.

Αὐτὸ ἦτανε !

Ὁ ἄμοιρος Ταρζάν ἐκσφενδο-
νίζεται ψηλά. Διαγράφει γρήγο-
ρη καμπύλη στὸν ἀέρα...

Εὐτυχῶς. Πέφτει στὰ φουντω-
μένα κλαδιά τοῦ θεόρατου δέν-
τρου. Τοῦ δέντρου ποῦχει πλα-
κώσει τὸ μελαψὸ Ἑλληνα γί-
γαντα.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
δὲν παθαίνει μεγάλο κακό. Τραυ-
ματίζεται ἐλαφρά.

Ψάχνει τώρα. Βρίσκει τὸν Γκα-
οῦρ. Ἀφουγγράζεται μὲ λαχτά-
ρα τὴν καρδιά του.

Τὴν ἀκούει χαρούμενος νὰ
χτυπάει.

Ὁ μελαψὸς Ἑλληνας γίγαντας
ξῆ.

Ὁ Ταρζάν πασχίζει νὰ τὸν
συνεφέρει.

Τὰ ἀπαίσια οὐρλιαχτὰ τοῦ Θε-
ριοῦ, ἀκούγονται τώρα μακρινά.

‘Ο Ταρζάν αντικρύζει τον Γκαούρ και τὸν Μάξ Ἀρλαν ἀγκαλιασμένους. Τὸ αἷμα ἀνεβαίνει στὸ κεφάλι του.

Τὸ Τέρας κυνηγάει μὲ λύσσα τὸν Ποκοπίκο. Ὅμως ὁ νάνος εἶναι διαβολεμένος καὶ μικροσκοπικός. Γρήγορα καταφέρνει νὰ τὸ ξεγελάσει. Νὰ τοῦ ξεφύγει..

‘Ο Γκαούρ δὲν ἀργεῖ νὰ συνέλθει. Πάνω του ἀντικρύζει τὸν Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια του βουρκώνουν. Τὸν κυττάζει μ’ ἀνείπωτη καλωσύνη. Ἀγάπη!

— Ἀδελφέ μου Ταρζάν! Ἐσὺ λοιπὸν μ’ ἔσωσες; Δὲν εἶσαι πιά θηλωμένος μαζί μου;

Ἐκεῖνος σκύβει. Τὸν φιλάει

στὸ μέτωπο.

— Ὁχι, Γκαούρ! Ἐσὺ μοῦ-σωσες τὴ ζωὴ! Συγώρεσέ με πὺν σὲ χτύπησα! Ὁ θυμὸς εἶχε θολώσει τὸ μυαλό μου! Δὲν ἤξερα τί ἔκανα!

Ξαφνικά ἀνθρώπινο ποδοβολητὸ ἀκούγεται...

Καὶ νά: Σὲ λίγες στιγμὲς φτάνουν κοντὰ τοὺς τρεῖς γυναῖκες.

Ἡ Ταταμπού. Ἡ Τζέιν. Ἡ Χουχοῦ. Ψάχνουν στὸ σκοτάδι τῆς Ζούγκλας. Ζητάνε νὰ βροῦν τοὺς δύο γίγαντες.

Ἡ μελιστάλακτη πυγμαῖα βλέπει πρώτη τὸν Γκαούρ καὶ τὸν Ταρζάν. Νομίζει πὺς ἔχουν κρυφτεῖ στὰ πυκνὰ κλαδιά τοῦ πεσμένου δέντρου. Παραξενεύεται:

— Μέγας εἶσαι Κύριε! Καλὲ ἔσας τοὺς δύο, πρέπει νὰ σᾶς... ἀρραβωνιάσουμε. Μὲ συγχωρεῖτε κυδίας!

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

ΔΙΧΜΑΛΩΤΟΣ

Ξαναγουρίζουμε στὴν καλύβα τοῦ Μάξ Ἀρλαν.

Θυμώσατε πὺ εἶχαμε μείνει; Ὁ ἀμερικανὸς τυχοδιώκτης κι’ ὁ Μάργαλ σκαρφαλώνουν στὴ σκεπή. Κοντὰ στὴν καπνοδόχο ἔχουν ξεχωρίσει μιὰ παράξενη οκιά.

Ἡ Βίλμα μόλις τὴ βλέπει ξεφωνίζει τρομαγμένη:

— Βρυκόλακας! Βρυκόλακας! Οἱ δύο ἄνδρες φτάνουν γρήγορα ἐπάνω. Ὁ Μάξ Ἀρλαν προφταίνει κι’ ἀρπάζει στὰ χέρια του τὸ «Βρυκόλακα».

Ἐκεῖνος οὐρλιάζει τρομαγμένος.

Ξανακατεβαίνουν κάτω. Μπαίνουν όλοι πάλι στην καλύβα.

‘Ο πανώριος τυχοδιώχτης χτυπάει σάν χταπόδι κάτω τὸ «βρουκόλακα».

— Σκύλε! ‘Εσύ ἤσουναι λοιπόν;!

Τ’ ἀποκρίνεται :

— Μάλιστα! ‘Εγώ, ὁ “Αντρακλας ὁ δυσθεόρατος!

Εἶναι ὁ φοβερός καὶ τρομερός Ποκοπίκο!

Πρὶν ἀπὸ λίγο ἔφτασε στὴν καλύβα τοῦ ἀμερικανοῦ. “Ηθέλε νὰ τὸν κατασκοπεύσει. Εἶχε ἀπὸ μέρες μάθει, πὼς δυὸ ξένοι λευκοὶ βρισκόντουσαν ἐκεῖ.

Γιὰ νὰ κρυφακούσει ἀνέβηκε στὴ σκεπή. Ἐβαλε τ’ αὐτὶ στὸ ἀνοιγμα τῆς καπνοδόχου. “Ετσι παρακολουθοῦσε ὅλα ὅσα λέγονταν κάτω. Καὶ κάθε τόσο γιὰ νὰ διασκεδάσει, φώναζε μὲ ὑπόκωφη φωνή : — “Ο Γκαουρ δὲν φοβάται κανένα! ‘Ο Ταρζάν δὲν δειλιάζει ποτέ! »

Τώρα, μέσα στὴν καλύβα τοῦ τυχοδιώχτη, ξεθαρρεύει. Βάζει τὰ χέρια στὴ μέση Τεντώνει τὸ κορμί :

— Μπράβο κύριε “Αμαξάρλαν! Σ’ ἔπιασα στὰ πράσσα! Θὰ τὰ πῶ ὅλα στὸ Γκαουράκο! Θὰ σὲ σχίσει σάν χασέ, φουκαριάρικο! Καὶ τώρα γειά σας! Τὸ μεγάλο θεριὸ καταφθάνει! “Αν μείνω θ’ ἀναγκασθῶ νὰ τὸ σφάξω! “Αλεβρουάρ, μάγκες!

‘Ο διαβουλευμένος νάνος τὸ βάζει στὰ πόδια.

‘Ο Μάξ “Αρλαν χύνεται σάν σίφουνας. Τὸν ἀρπάζει ἀπ’ τὸ λαιμὸ. Τὸν γυρίζει πίσω.

‘Ο τυχοδιώχτης εἶναι τρελλὸς ἀπὸ θυμὸ. Γρίζει μὲ λύσσα τὰ δόντια του. Οὐρλιάζει :

— Θὰ πεθάνεις, σκουλήκι!

‘Ο «Δυσθεόρατος “Αντρακλας» δὲν δειλιάζει :

— Μῶρ’ τί μᾶς λές! Γιὰ σκότωσέ με ντέ! Νὰ δεις τί θὰ σοῦ κάνω!

‘Ο Μάξ “Αρλαν τραβάει τὸ πιστόλι,

‘Ο Ποκοπίκο διαμαρτύρεται :

— Δὲν παίζω! Μὲ κουμπούρα ὄχι!

‘Ο ἀμερικανὸς τραβάει μαχαίρι.

‘Ο νάνος τὸ ἴδιο:

— Δὲν παίζω! Μὲ μαχαίρι ὄχι!

Τὰ νεῦρα τοῦ τυχοδιώχτη καλμάρουν. Ἀρχίζει νὰ διασκεδάσει μὲ τὸ θυμὸ του. Ρωτάει:

Μὲ πιστόλι δὲν σ’ ἀρέσει, Μὲ μαχαίρι, τὸ ἴδιο... Πέσ’ μου λοιπόν: Ἀπὸ τί θέλεις νὰ πεθάνεις;

‘Ο Ποκοπίκο ἔχει τὴν ἀπάντηση ἑτοιμη:

— Γουστάρω νὰ πεθάνω ἀπὸ γερὰματα!

‘Ο Μάξ “Αρλαν γελάει:

— Φουκαρά, Ποκοπίκο σὲ λυπᾶμαι! Δὲν θᾶθελα νὰ σοῦ κάνω κακό... “Ομως δὲν μπορεῖ νὰ γίνει ἀλλοιῶς... “Αν σ’ ἀφήσω θὰ μοῦ χαλάσης τὴ δουλειά! Στενοχωριέμαι, ἀλλὰ πρέπει νὰ πεθάνεις!

‘Ο νάνος τοῦ δίνει κουράγιο:

— Ἀφοῦ εἶναι ἀνάγκη, τί νὰ γίνει... Κᾶνε δουλειά σου, βρ’ ἀδερφέ! Πέθανέ με! Παζάρια θὰ κάνουμε τώρα!;

‘Ο τυχοδιώχτης τραβάει πάλι τὸ πιστόλι. Σημαδεύει τὸν Ποκοπίκο. Εἶναι ἑτοιμὸς νὰ τραβήξει τὴ σκανδάλη.

‘Ο «Δυσθεόρατος “Αντρακλας»

ἀναστεινάζει μεγαλόπρεπα. Ἄ-
παγγέλλει μὲ στόμφο:

— «**Ἀφ' οὗ ἡ ὥρα τὸ καλεῖ**
σ' ἀφ' ἧν γαῖά φτωχιά χατζά-
[ρα μου!

Καὶ σπεύσε χάρε μερακλή
νὰ περιλάβεις τὴν ψυχάρα μου!

Ὁ ἄμοιρος δὲν φαντάζεται
πὼς ὁ Μᾶξ Ἀρλαν θέλει σ'
ἀλήθεια νὰ τοῦ κάνει κακό...

Ὅμως ἄλιμνο! Ἐκεῖνος τρα-
βάει τὴ σκανδάλη:

— Μπάμμ!

Ταυτόχρονα καὶ ἀφάνταστα
φοβερό γίνεται:

Ἡ ξυλένια καλύβα τραντάζε-
ται. Σὰν κάποιος ἀκράτητος σί-
φουγας νὰ τὴ σπρώχνει.

Ὁ ἄμερικανὸς τυχοδιώκτης
σωριάζεται κάτω, τὸ ἴδιο κι' οἱ
ἄλλοι: Ὁ Ποκοπικό, ὁ Μάργαλ,
ἡ Βίλμα κι' ὁ μαῦρος Χάγκα.
Ἡ σφαῖρα εἶχε ἀστοχήσει!

Γιὰ λίγες στιγμὲς τὰ χοντρά
δοκάρια τῆς καλύβας τρίζουν ἀ-
παίσια..

Ἀμέσως σπάζουν μὲ τρομερὸ
πάταγο!

Καὶ νά: Ὀλόκληρη σωριάζε-
ται κάτω!

Τὸ τρομαχτικὸ «Μεγάλο Θε-
ριό» τὴν ποδοπατάει. Οὐρλιάζει
ἀπαίσια! Σὰν χίλιοι βρυνκόλακες
μαζί...

Ὁ Ποκοπικό στριγγλίζει:

— Ἔ, κύρ Ἀμαξάρλαν! Βάλ-
του καμμιὰ πατσαβούρα στὸ
στόμα Δὲν μπορῶ νὰ τ' ἀκούω!.

Τὸ Τέρας τῶν Τεράτων προ-
χωρεῖ νὰ φύγει. Ὅμως ἀκούει
τῇ φωνῇ τοῦ νάνου. Σταματᾷ.
Ξαναγυρίζει..

Ὁ ἀπαίσιος Μάργαλ μὲ τὴ
σατανικὴ Βίλμα, βγαίνουν ἀπ'

τὴν γκρεμισμένη καλύβα. Τρέ-
χουν κατὰ τὸ νοτιά. Θέλουν νὰ
φτάσουν στὸ μεγάλο λιμάνι. Νὰ
γυρίσουν στὴν πατρίδα τους. Ἡ
ἀγρία Ζούγκλα δὲν εἶναι γι'
αὐτοὺς.

Ὁ Μᾶξ Ἀρλαν τὸ ἴδιο. Τρέ-
χει σὰν τρελλὸς νὰ σωθεῖ.

Στὸ μεταξὺ ἔχει ἀρχίσει νὰ
ξημερώνει.

Τὸ «Μεγάλο Θεριό» κάνει νὰ
τοὺς κυνηγήσει.

Ὁ τρομερὸς Ποκοπικό προ-
φταίνει. Ἀρπάζεται ἀπ' τὴν ἄ-
κρη τῆς τεράστιας οὐράς του.
Τὰ ὀδοντωτὰ λέπια τῆς ραχοκο-
καλιάς, μοιάζουν μὲ σκαλοπάτια.
Τ' ἀνεβαίνει ἕνα-ἕνα. Φτάνει ψη-
λά: Στὸ κεφάλι τοῦ Τέρατος!
Ἀρπάζεται ἀπ' τὸ μεγάλο γαμ-
ψὸ κέρατο! Τραβᾷ τὴ θρυλικὴ
σκουριασμένη χατζάρα του. Ξε-
φωνίζει:

— Πίσω μάγκες καὶ σὰς ἔφα-
γα!

Τὸ ἀπαίσιο θεριὸ τρέχει μ' ἀ-
φάνταστη ὁρμή. Κυνηγᾷ τοὺς
ἀνθρώπους ποὺ βρίσκονται μπρο-
στά του. Τὰ τεράστια ποδάρια
του κάνουν τρομαχτικὸ πάταγο.
Ὁ γάνος ἐνθουσιάζεται. Τρα-
γουδάει:

— **Τάκα, τάκα, τάκα, τὰ πετα-**
[λάκια!

Ντρίγκι, ντρίγκι, ντρίγκι τὰ
[κουδουνάκια!]

Τὸ τέρας οὔτε κἀν ἔχει νοιώ-
σει πὼς στὸ τεράστιο κεφάλι του
βρίσκεται κάποιος.

Ὅμως ὁ Ποκοπικό εἶναι πολὺ
εὐγενικός. Ἐχει λεπτὸς τρόπους.
Τὸ ρωτᾷ:

— Ἔ, θηριάκι μου! Ἄν κα-
ταλαβαίνεις πὼς κουράστηκες,

σταμάτα στην πρώτη στάση να κατέβω! Δέν θέλω να σου γίνομαι βάρος!

Τὸ Τέρας τῶν Τεράτων οὔτε τὸν βλέπει, οὔτε τὸν ἀκούει. Συνεχίζει νὰ τρέχει. Ἀκράτητο σὰν σίφουνας!

Ὁ νάνος μὲ τόνα χέρι κρατιέται γερά ἀπ' τὸ κέρατο τοῦ κεφαλοῦ του. Μὲ τ' ἄλλο ἀνεμίζει μεγαλόπρεπα τὴ χατζάρα! Στριγγλίζει:

— Ποῦσαι Χουχούκα μου, νὰ καμαρώσεις τὸν ἀρραβωνιάρη σου!

Τὸ «Μεγάλο Θεριό» ζυγώνει τώρα τοὺς δυὸ λευκοὺς καὶ τὸ Μὰξ Ἀρλαν. Σὲ λίγες στιγμὲς θὰ τοὺς ποδοπατήσῃ!

Ὁ Ποκοπίκο δὲν ἔχει κακιὰ ψυχή. Θέλει νὰ τοὺς σώσει. Πῶς ὁμῶς!;

Καὶ νά: Ἀμέσως βρίσκει τὸν τρόπο:

Μὲ τὴ χατζάρα του χτυπάει δυνατὰ τ' ἀριστερὸ μάτι τοῦ Τέρατος. Ἐκεῖνο νοιώθει ἀμέσως τὸ χτύπημα. Αὐθόρμητα ἀλλάζει κατευθύνση. Γυρίζει πρὸς τὰ δεξιὰ.

Ὁ Μάργαλ, ἡ Βίλμα καὶ ὁ Μὰξ γλυτώνουν ἀπὸ βέβαιο θάνατο.

Ὁ νάνος τοὺς φωνάζει ἀπὸ ψηλά:

— Ἀῖντε, χαλάλι σας! Ζῆστε νὰ κάνετε... Πάσχα!

Τὸ Θεριό τρέχει τώρα μὲ πότερη ὁρμή.

Ὁ Ποκοπίκο δοκιμάζει. Τοῦ χτυπάει τὸ δεξιὸ μάτι. Τὸ βλέπει νὰ στρίβει πρὸς τ' ἀριστερά. Τὸ χτυπάει πάλι ἀριστερά. Στρίβει δεξιὰ, Ἐνθουσιάζεται:

Ὁ τρομερὸς Ποκοπίκο στριγγλίζει πανηγυρικὰ:

— Πίσω οἱ Πολῖτες! Πίσω καὶ οἱ ἔφαρα!

— Μπράβο, Κατεφυγμένε μου! Σοῦ βρῆκα τὸ τιμόνι! Πάμε τώρα νὰ κάνω τὸ κομμάτι στὸ κορίτσι μου!

Ὁ Ποκοπίκο κατευθύνει πιά ὅπως θέλει τὸ Θεριό. Τὸ γυρίζει κατὰ τὴ Δύση. Θὰ τὸ περάσει ἔξω ἀπ' τὴ σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν. Νὰ κάνει ἐπίδειξη στὴ Χουχού του.

Ἔχει ξημερώσει πιά καλά. Εἶναι μέρα σχεδόν.

Τὸ Τέρας τῶν Τεράτων τρέχει ἀκράτητο. Καὶ νά: Στὰ μισὰ τοῦ δρόμου τρομαγμένες γυναικεῖες φωνὲς ἀντηχοῦν. Εἶναι

ἡ Τζέιν, ἡ Ταταμπού κι' ἡ Χου-
χού. Μαζί τους ὁ Ταρζάν κι' ὁ
Γκαούρ. Τραβοῦν ὅλοι γιὰ τὴ
σπηλιά τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγ-
κλας.

Σαφνικά ἀντικρύζουν τὸ τρο-
μαχτικό θεριό. Τρέχει ἴσια κατὰ
πάνω τους. Σὲ λίγες στιγμὲς
θάναυ χαμένοι !

Ὁ Γκαούρ κι' ὁ Ταρζάν ξέ-
ρον πὼς δὲν μποροῦν νὰ κά-
νουν τίποτα. Ὅμως μπαίνουν
μπροστά ἀπ' τὶς γυναῖκες. Θέ-
λουν πρῶτοι αὐτοὶ νὰ δεχτοῦν
τὸ φοιχτὸ θάνατο !

Ἡ Χουχού σηκώνει τὸ κεφά-
λι ψηλά. Κυττάζει μὲ γουρλω-
μένα μάτια. Βλέπει πρῶτη στὸ
κεφάλι τοῦ θεριοῦ τὸν Ποκοπί-
κο. Ἐνθουσιάζεται. Σεφωνίζει :

— Μπράβο ! Ἀντρακλά μου !
Μπράβο ! Ψοφῶ γιὰ... τζόκεϋ !
Μὲ συγχωρεῖτε κι' ὅλας !

Ὁ νάνος χτυπάει μὲ τὴ χα-
τζάρα του τὸ δεξιὸ μάτι τοῦ τέ-
ρατος. Τὸ γυρίζει ἀριστερά. Δὲν
τ' ἀφήνει νὰ τοὺς ποδοπατήσῃ.
Ἔτσι συνεχίζει νὰ τοῦ χτυπάει
ὅλο τὸ δεξιὸ μάτι. Τὸ τέρας φαί-
νεται πὼς πονάει. Ἐχει ἀφάν-
ταστα ἐξαγορθεῖ. Γυρίζει συ-
νέχεια πρὸς τ' ἀρστερά. Φέρνει
βόλτες γύρω ἀπ' τὶς τρεῖς γυ-
ναῖκες καὶ τοὺς γίγαντες.

Ὁ Γκαούρ κι' ὁ Ταρζάν ἔ-
χουν σηκώσει τὰ κεφάλια. Κυτ-
τίζουν μὲ θानμασμὸ τὸ διαβο-
λεμένο νάνο.

Ὁ Ποκοπίκο στριγγιλίζει :

— Φίνο ἀλογατάκι, ἀδερφέ
μου ! Βολεύτηκα μιὰ χαρά !

Ἡ μελιστάλακτη Χουχού φω-
νάει :

— Ἀμάν, Ποκοπικάκι μου !

Σφάχτο γρήγορα ! Θὰ μὲ πιάσει
ἡ καρδιά μου !

Ὁ νάνος ἀρνιέται :

— Τρελλάθηκες, μωρὴ Μαμ-
ζέλ ; Τὰ σφάζουνε τέτοια ἀλό-
γατα ; Μόνο τὴν κοπριά του νὰ
πουλᾶω, θὰ πλουτίσω !

Συνεχίζει νὰ χτυπάει τὸ δεξιὸ
του μάτι. Ἐκεῖνο γυρίζει ὅλο
ἀριστερά ἔχει φινισκώσει. Ἐ-
χει λαχανιάσει.

Καὶ νά : Σὲ μιὰ στιγμὴ στα-
ματάει. Τὰ τεράστια πόδια του
λυγίζουν. Ὁ λαιμός του γέρνει.
Σωριάζεται βαρὺ κάτω. Ἡ πτώ-
ση του κάνει τρομαχτικό σαμα-
τά. Πάνω ἀπὸ δέκα θεόρατα
δέντρα πλακώνει μὲ τὸ πέσιμό
του.

Τὸ Τέρας τῶν Τεράτων εἶναι
ἀπάνταστα ἐξαντλημένο. Ἀνα-
σαίνει βαριά, δύσκολα ! Σάν νὰ
ξεψυχαίει.

Ὁ Ποκοπίκο κρατιέται γερά
ἀπ' τὸ κέρατο τοῦ κεφαλιοῦ
του. Πέφτει χωρὶς νὰ πάθει τί-
ποτα.

Ἀμέως ρίχνει θλιμμένη μα-
τιά στὸ θεριό. Μουρμουρίζει :

— Φουκαρά, Κατεψυγμένε !
Ἐγὼ σὲ πῆρα στὸ λαιμό μου !
Εἶμαι βαρὺς ὁ ἄτιμος ! Σὲ κο-
ψομέσισα !

Ἡ Χουχού, ἡ Τζέιν κι' ἡ
Ταταμπού ἀγκαλιάζουν τὸ νάνο.
Τὸ μικροσκοπικὸ σωτήρα τους.
Τσακώνονται ποιά νὰ τὸν πρω-
τοφιλήσῃ.

— Μάτζ, μούτζ ! Μάτζ, μούτζ !

Ὁ Ποκοπίκο διαμαρτύρεται :

— Σιγά, βρὲ κορίτσι ! Θὰ μὲ
κατοῦσατε ! Ὅχι ὅλες μαζί. Πι-
ᾶστε οὐρά !

Τὸ Τέρας τῶν Τεράτων βρι-
σκεται ἀκόμα χάμω. Θ' ἀργήσει

πολύ νά συνέλθει. Νά ξανασηκωθεί.

‘Ο Γκαούρ κι’ ό Ταρζάν σκύβουν. Κάνουν νά φιλήσουν κι’ αὐτοί τό νάνο.

‘Ο Ποκοπίκο διαμαρτύρεται πάλι:

— ‘Αφήστε με σās περικαλῶ! ‘Αφοῦ γλέπετε πῶς δὲν τέλειωσα μέ τὰ κορίτσια!

Σέ λίγο ἡ παρέα χωρίζει. ‘Ο Ταρζάν, ἡ Τζέιν κι’ ἡ Χουχού τραβᾶνε κατὰ τὴ Δύση. Πᾶνε γιὰ τὴ σπηλιά τους.

‘Ο Γκαούρ, ἡ Ταταμπού κι’ ό

Ποκοπίκο, φεύγουν κατὰ τὴν ‘Ανατολή. Γιὰ τό περὶφανο βραχῶδες βουνό!

Καθῶς χωρίζουν, ἡ μελιστάλαχτη πυγμαία φωνάζει στὸν νάνο:

— ‘Ετσι λοιπὸν φεύγεις, χρυσό μου; ‘Ασφαχτο θά τ’ ἀφήσεις τό ζωντανό;

‘Ο τρομερός Ποκοπίκο κυττάζει μέ περιφρόνηση τό ἀπεραντο κορμί τοῦ πεσμένου θεριοῦ. Μουρμουρίζει βαριά:

— Πφφφ!... Γιὰ τέτοια... μικρόβια δὲν λερώνω τὴ χατζάρα μου!

Τ Ε Λ Ο Σ

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

‘Αγαπημένοι μου φίλοι κι’ ἐχθροί :

‘Ο «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ» κινδυνεύει !

Τὸ πατριωτικὸ περιοδικὸ πού χάρη σέ σās γνώρισε τὴν πιὸ θριαμβευτικὴ ἐπιτυχία, περνάει τώρα στιγμὲς τραγικές !

“Ολοι οἱ άνεμοι τό δέρνουν ἀλύπητα. “Ολες οἱ μπόρες τό χτυποῦν μέ λύσσα !

‘Η μεγάλη κυκλοφορία τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ» ἔχει ἀνησυχήσει πολλούς... καλοὺς μας φίλους.

‘Ακοῦστε τώρα :

Προχθὲς μέ κάλεσαν στὴ Γερμανικὴ ‘Ασφάλεια. Κατ’ ἐντολὴν τοῦ Εἰσαγγελέως κ. Πολυχρονόπουλου, μοῦ ὑπεβλήθη μήνυσις ἐπὶ παραβάσει τοῦ Νόμου 1092] 1938 § 17.

‘Ο Νόμος αὐτὸς ἀπαγορεύει

στὶς ἐφημερίδες καὶ σὰ περιοδικὰ νά προσφέρουν στοὺς ἀναγνώστες τους δῶρα καὶ βραβεῖα.

‘Ετσι, στοὺς νικητὰς τοῦ μεγάλου Πατριωτικοῦ Διαγωνισμοῦ μας, δὲν μοῦ ἐπιτρέπεται πιά νά δώσω τὰ δῶρα πού ἔχω ὑποσχεθεῖ.

Κανένας πολίτης βέβαια δὲν ἔχει δικαίωμα ν’ ἀγνοεῖ τοὺς νόμους.

‘Ομολογῶ πῶς κι’ ἐγὼ ἤξερα πῶς πρὶν ἀπὸ καμμιά δεκαπενταριά χρόνιά εἶχε γίνει κάποιος τέτοιος Νόμος. Μὰ φαντάστηκα πῶς θά εἶχε στὸ μεταξύ καταργηθεῖ. Γιατὶ ἔβλεπα πῶς καὶ ἄλλα περιοδικὰ δύναν στοὺς ἀναγνώστες τους ἔνα σωρὸ δῶρα (ποδήλατα, μπάλλες ποδοσφαί

ρου, ραδιόφωνα, σειρές τευχών, κ.λ.π.) «Όπως τὸ «Ἑλληνόπουλο» καὶ «Ὁ Ἑθναυρὸς τῶν Παιδιῶν». Οἱ «Περιπέτειες στὴ Ζούγκλα». Κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ «Ταρζάν—Γκαούρ» πού ἐγγραφα ἄλλοτε ἐγώ, καὶ ἐξέδιδε τὸ ἐκδοτικὸ κατὰστημα «ΑΓΚΥΡΑ».

Εἰδικὰ τὸ «Ἑλληνόπουλο» κι' «Ὁ Ἑθναυρὸς τῶν Παιδιῶν», δὲν ἔδιναν τὰ ποδιήλατα γιὰ βραβεῖα σ' ἕναν πατριωτικὸ διαγωνισμό σάν τὸν δικό μας, ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ κλήρωση στοὺς τυχεροὺς ἀναγνώστες πὺν εἶχαν κῶφει ἀπὸ τὰ τεύχη εἰδικὰ κουπόνια. Σωστὰ λαχεῖα δη-
δαθή!

Κι' ὅμως στάθηκαν τυχεροί. Κανέναν δὲν πῆγε νὰ καταγγεῖλει τὴν παράβαση αὐτὴ στὸν κ. Εἰσαγγελεῖα. Ἐκἄναν ἀνενόχλητοι τὶς κληρώσεις τῶν λαχεῖων τους.

Ὅμως γιὰ μᾶς, πῆγαν. Γιατὶ ἡ πρωτοφανὴς ἐπιτυχία τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ» ἔχει καθίσει σὲ πολλὰ στομάχια! Σὲ πολλὰ... ἀδεια στομάχια!

Ἔτσι, ἀγαπητοί μου φίλοι, σὲ λίγο καιρὸ θὰ περάσω ἀπὸ δική. Καὶ κατὰ τὸ νόμο 1092) 1988 § 17 μπορεῖ νὰ κλειστῶ στὴ φυλακὴ ἀπὸ ἕνα μῆνα μέχρ' ἕνα χρόνον. Ἐκτὸς τὸ πρό-
στιμο.

Ὅλ' αὐτὰ θὰ τὰ πάθω, ἐπειδὴ θέλησα μὲ μερικὰ μικρὰ βραβεῖα, νὰ τονώσω τὸ ἐνδιαφέρον τῶν παιδιῶν καὶ νὰ βάλω σὲ εὐγενικὰ ἀμιλλα τὰ Ἑλληνόπουλα, γιὰ ν' ἀπαντήσουν στὸ ἐρώτημα τοῦ Διαγωνισμοῦ. Σ' ἕνα

Διαγωνισμό πὺν τιμᾶ τὴν Πα-
τρίδα μας:

«ΓΙΑΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑΜΑΣΤΕ
ΠΕΡΗΦΑΝΟΙ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗ-
ΘΗΚΑΜΕ ΕΛΛΗΝΕΣ;»

Πιθανόν—κι' αὐτὸ τὸ λέω μὲ λύπη μου—νὰ βρεθοῦν παιδιὰ πὺν νὰ νομίσουν πὺς δὲν λέω τὴν ἀλήθεια. Πὺς θέλω νὰ γλυτώσω τὰ χρήματα πὺν θὰ ξόδενα γιὰ ν' ἀγοράσω τὰ δῶρα πὺν ἔχω ὑποσχεθεῖ.

Ἀκοῦστε λοιπόν:

Μόλις λάβω τὴν κλήση τοῦ Δικαστηρίου θὰ τὴ δημοσιεύσω ἀμέσως στὸ Περιοδικό μας. Ἔτσι ὅλα τὰ παιδιὰ θὰ μάθουν τὴν ἡμέρα καὶ τὸ μέρος πὺν θὰ γίνεῖ ἡ δίκη μου. Ὅσοι θέλουν θὰ μποροῦν νὰ ἔλθουν νὰ με δοῦν στὸ καμινὶ τοῦ κατηγορουμένου.

Ἀπὸ τὶς 16^η Ὀκτωβρίου πὺν κυκλοφόρησε ὁ «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ» δὲν κάνω τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ τὸν προστατεύω ἀπὸ ἀτέλειωτες ἐπιθέσεις.

Μέσα στὰ τόσα ὑπέροχα καὶ πατριωτικὰ γράμματα πὺν μοῦ στέλνετε, βρισκόνται καὶ μερικὰ πὺν λερώνεται κανεὶς νὰ τὰ πιάσει. Ὑπάρχουν δυστυχῶς παιδιὰ πὺν με βρίζουν μὲ πρόστυχα λόγια. Κατηγοροῦν τὸν Γκαούρ πὺς εἶναι... Τοῦρκος. Πὺς ἐγὼ προσπαθῶ νὰ κάνω τὰ Ἑλληνόπουλα νὰ... μισήσουν τὴν Πατρίδα τους! Καὶ τόσα ἄλλα!

Ἀγαπημένοι μου φίλοι κι' ἐχθροί:

Ὅσοι ἀπὸ σᾶς πιστεύετε πὺς τὸ περιοδικό μας εἶναι ἀγνό, ἡ-
θικό, διδακτικό καὶ πρὸ παντός

πατριωτικό ἀνάγνωσμα, στείλ-
τε μου γράμματα πού νά λέτε
σ' αὐτά τή γνώμη σας. Θέλω
νά τὰ δείξω μεθ' αὐτοῦ στο Δικα-
στήριο πού θά μέ δικάσει. Ὅχι
γιά νά γλυτώσω τή φυλακή. Ἀ-
λίμονο! Εἶμαι τόσο κουρασμένος
πού θά λαχταροῦσα νά ἡσυχά-
σω λίγο, ἔστω καί σ' ἓνα σκο-
τεινὸ μπουντρούμι. Ἀλλά μοῦ
χρειάζονται τὰ γράμματά σας
γιά νά μὴ σταματήσει ἡ ἐκδοσις
τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ». Καί
νά μὴ σᾶς στερήσω ἀπὸ τὴ χα-
ρὰ νά διαβάζετε κάθε Τρίτη τὸ
ἀγαπημένο σας περιοδικό.

Ὅσοι λοιπὸν μ' ἀγαποῦν. Ὅ-
σα παιδιά θέλουν νά μέ βοηθή-
σουν στὴ δύσκολη θέσῃ πού βρί-
σκομαι. Ὅσα Ἑλληνόπουλα θέ-
λουν νά προστατέψουν τὸ μονα-
δικὸ Περιοδικὸ πού τιμᾷ καί ἐ-
ξυψώνει τὴν ἔννοια τῆς Πατρί-
δας. Ὅσοι τέλος θέλουν νά μὴ
κλείσει ποτὲ ὁ «ΓΚΑΟΥΡ—
ΤΑΡΖΑΝ», ἄς μοῦ στείλουν ἓνα
γράμμα τους.

Μῆσα σ' αὐτὸ νά γράφουν
τὴν ἀλήθεια. Καί μόνο τὴν ἀ-
λήθεια: Τὴ γνώμη ἔχουν δηλαδὴ
γιά τὸ περιοδικό. Καί τὴ γνώμη
ἔχουν γιά μένα πού τὸ γράφω.

Τὰ γράμματά σας αὐτά, παι-
διά μου, θά εἶναι *οἱ καλύτεροι*
μάρτυρες πού θά μέ προστατέ-
ψουν μεθ' αὐτοῦ στὴ δίκη.

Σὰς εὐχарιστῶ ὅλους προκα-
ταβολικά. Εἶμαι βέβαιος πῶς ὅ-
λα τὰ γήϊσια καὶ περὶ φαντα
Ἑλληνόπουλα (Γκαουρικοὶ καὶ
Ταρζανικοὶ) θά θελήσουν νά μέ
βοηθήσουν.

Ὅσο γι' αὐτοὺς πού θέλουν
τὸ κακὸ τοῦ Περιοδικοῦ μας,

ἄς τὸ μάθουν μιὰ γιά πάντα:

Ὁ «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ δὲν
φοβᾶται κανένα! Ποτὲ δὲν θά
πετάξει τὰ ὅπλα! Ποτὲ δὲν θά
πάψει ν' ἀγωνίζεται γιά νά κά-
νει τὰ Ἑλληνόπουλα ἀντάξια
τῶν μεγάλων προγόνων τους καὶ
περήφανα γιά τὴν ἔνδοξη κατα-
γωγή τους!

Ὅσοι τὰ βάζουν μαζί μου
καὶ μαζί μ' ὅλους τοὺς Ταρζα-
νικοὺς καὶ Γκαουρικοὺς τῆς Ἑλ-
λάδας, θά βγοῦν ζημιωμένοι.
Εἶναι τὸ ἴδιο σὰν νά παίρνουν
φόρα γιά νά σπᾶσουν μέ τό...
κεφάλι τους ἓνα βράχο!

Πάντως παιδιά, ὁ μεγάλος
Πατριωτικὸς μας Διαγωνισμὸς
συνεχίζεται. Ὁ Νόμος 1092]1938
δὲν ἀπαγορεύει τοὺς διαγωνι-
σμούς. Μονάχα τὰ δῶρα καὶ τὰ
βραβεῖα ἀπαγορεύει.

Ὅσες ἐκθέσεις βραβευθοῦν
θὰ τίς δημοσιεύσω ὁλόκληρες
στὰ τεύχη μας. Μαζί μὲ τίς φοι-
τογραφίες αὐτῶν πού τίς ἐγρα-
ψαν.

Ἐπίσης, ἀντὶ γιά τὰ βραβεῖα
πού ἀπαγορεύει ὁ Νόμος, θά δί-
νω τῆς αὐτῆς ἀξίας τεύχη δω-
ρεάν, σ' ὅλα τὰ ἄπορα παιδιά.
Σ' ὅλα τὰ παιδιά πού ἀγαποῦν
καὶ θέλουν νά διαβάσουν τὸ
Περιοδικό μας, ἀλλά δὲν εἶναι
σὲ θέσῃ νά τ' ἀγοράζουν.

*Αὐτὸ κανένας δὲν μπορεῖ νά
μοῦ τὸ ἀπαγορεύσει.* Γιατὶ κα-
νένας νόμος στὸν κόσμον δὲν ἀ-
παγορεύει τὴ ΣΥΜΠΟΝΙΑ καὶ
τὴν ΚΑΛΩΣΥΝΗ!

Ἄς μέ βάλουν φυλακή! Ἄς
μοῦ κόψουν τὸ κεφάλι! Τὸ με-
γάλο Ἔργο πού ἀρχίσα, δὲν θά
τὸ σταματήσω!

Κι' ἄλλοτε σᾶς τὸ ἔχω πεῖ

Ἔνα εἶναι τ' ὄνειρο κι' ὁ Σκοπὸς τῆς Ζωῆς μου : *Νὰ πάνω ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα νὰ μοιάσουν τοῦ Γκαούρ !*

Καὶ θὰ τὸ κατορθώσω !

Ἔτσι μένουν στὴν Ἀθήνα, Πειραιᾶ καὶ Περίχωρος, μποροῦν νὰ τις παίρνουν κάθε μέρα ἀπὸ 8—1 καὶ 3—7 ἀπὸ τὰ προσωρινὰ Γραφεῖα μας, Τυταγραφεῖα ΚΑΙ ΤΑΤΖΗ, Ἀναξαγόρα 20. Πίσω ἀπὸ τὴν Δημαρχία.

Τὰ παιδιά μποροῦν νὰ ἔρχονται ἢ ἓνα ἓνα, ἢ οἱ Ἀρχηγοὶ τῶν Ὁμάδων πού θὰ φέρουν καταστάσεις μὲ τὰ ὀνόματα καὶ τίς διευθύνσεις τῶν μελῶν τους. Θὰ παίρνουν ἀμέσως ταυτότητες γιὰ ὅλους Ἐκεῖνοι πού μένουν στὶς Ἐπαρχίες ἢ στὸ Ἐξωτερικό, ἃς μοῦ στέλνουν καταστάσεις μὲ ὀνόματα καὶ διευθύνσεις. Θὰ τοὺς στέλνω ἀμέσως τίς ταυτότητες.

Τίς ταυτότητες τίς δίνω στὰ παιδιά *ἐντελῶς δωρεάν*. Χωρὶς καμιά δική τους ἐπιβάρυνση. Οὔτε γιὰ τὰ ταχυδρομικὰ ἐξοδα.

Πολλοὶ γονεῖς φέρουν αὐτοὶ τὰ παιδιά τους στὰ Γραφεῖα μὴς γιὰ νὰ βγάλουν ταυτότητες. Αὐτὴ δείχνει πῶς ὁ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ» ἀρχισε νὰ βρῖσκει τὴν κατανόηση καὶ τὴν ἐκτίμηση πού τοῦ ἀξίζει.

Στὰ τεύχη θὰ δημοσιεύω ὅλα τὰ ὀνόματα ἐκείνων πού μοῦ στέλνουν γράμματα. Ὅμως χωρὶς τίς διευθύνσεις, γιὰ νὰ μὴ πιάσουν μεγάλο χῶρο. Θὰ ἀ-

παντῶ δὲ σὲ ὅλους σας μὲ προσωπικὴ ἐπιστολὴ στὶς διευθύνσεις πού γράφετε.

Σκεφθῆτε, παιδιά, πόσο πολὺ κουράζονται. Γράφω τὰ κείμενα τῶν τευχῶν. Ἐχὼ ὅλη τὴν εὐθύνη καὶ τὰ τρεχάματα τῆς ἐκδόσεως. Κι' ἐπὶ πλέον θ' ἄλληλογραφῶ μὲ ὅλους σας.

Μόνο τὰ γράμματά σας νὰ διαβάζω, θέλω ἕξη ὥρες τὴν ἡμέρα. Εἶναι ζήτημα ἂν κοιμᾶμαι 2-3 ὥρες τὸ εἰκοσιτετράωρο

Κάθε πρωὶ ὁ Ταχυδρόμος μοῦ φέρνει 80—100 γράμματα. Ἀπ' αὐτά, τὰ μισὰ περίπου δὲν ἔχουν ἐπάνω γραμματόσημα. Κατὰ τὸ νόμο ἐπιβαρύνονται ἐγὼ μὲ τὰ διπλά.

Ὅταν δηλαδὴ ἓνα παιδί δὲν βάλει στὸ γράμμα του 750 δραχμὲς γραμματόσημα, ὁ Ταχυδρόμος εἰσπράττει ἀπὸ μένα 1500 δραχμὲς.

Ἔτσι τὸ πτωχὸ Περιοδικό σας, ὁ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ πληρώνει τὴν ἡμέρα 50—70 χιλιάδες δραχμὲς, μονάχα γιὰ γραμματόσημα. Τὶ νὰ γίνῃ. Δὲν πειράζει..

Ἄλλοι Διευθύνται Περιοδικῶν ὅταν τοὺς φέρνει ὁ Ταχυδρόμος γράμματα χωρὶς γραμματόσημα, τὰ γυρίζουν πίσω. Δὲν τὰ παραλαμβάνουν.

Σὲ μένα δὲν γίνεται αὐτό. Γιατὶ ἐγὼ νομίζω πῶς ὁ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ δὲν εἶναι δικός μου. Ἀλλὰ δικός σας. Ἔτσι τὰ κέρδη του πρέπει νὰ ξαναγυρίζουν σὲ σᾶς.

Αφῆστε πιὰ τὰ δωρεὰν τεύχη !

Μέχρι τὴ στιγμὴ πού σᾶς γράφω, 2,120 ἀπορᾶ παιδιά μοῦχουν

ζητήσει νὰ τοὺς στέλνω τὸ τεύχος δωρεάν. Καὶ πόσα ἄλλα θὰ τὸ ζητήσουν ἀκόμη.

Ἄν τοὺς κάνω τὸ χατήρι, ὁ «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ» δὲν θὰ ἀνθέξει. Θὰ κλείσει.

Σκέφτηκα λοιπὸν νὰ γίνεται τὸ ἑξῆς :

Τὰ πάρα πολὺ ἄπορα παιδιὰ θὰ παίρνουν μιὰ βεβαίωση ἀπ' τὸν Ἀρχηγὸ τῆς Ὁμάδος τους (Φ.Ο.Γ. ἢ Φ.Ο.Τ.) καὶ θὰ τοὺς δίδω τὸ τεύχος ἐντελῶς δωρεάν.

Σὲ ὅλα τὰ ἄλλα παιδιὰ, τὰ ἁπλῶς φτωχά, θὰ σφραγίζω μὲ εἰδικὴ σφραγίδα τὶς ταυτοτητές τους καὶ θὰ μποροῦν νὰ παίρνουν τὸν «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ» ἀπὸ τὰ Γραφεῖα μας (Ἀναξαγόρου 20 Τηλογραφείου ΚΑ·Ι·ΤΑ·ΤΖΗ) πληρώνοντας μόνον χίλιες δραχμὲς τὸ κάθε τεύχος.

Προσέχτε ὅμως. Ἡ εὐκολία αὐτὴ θὰ τοὺς γίνεται μιὰ βδομάδα μετὰ τὴν κυκλοφορίαν τοῦ κάθε τεύχους. Ὅταν, δηλαδὴ στὰ περίπτερα θὰ πουλιέται τὸ 6^ο τεύχος, αὐτὰ θὰ μποροῦν ν' ἀγοράζουν ἀπὸ μᾶς τὸ 5^ο. Ὅταν θὰ κυκλοφορεῖ τὸ 7^ο, θ' ἀγοράζουν τὸ 6^ο τεύχος.

Αὐτὴ ἡ καθυστέρησις γίνεται γιὰ τὸν ἑξῆς λόγο : Μόλις τυπώνονται τὰ τεύχη τοῦ Περιοδικοῦ μας, τὰ παραλαμβάνει ὅλα ἁμέσως τὸ Πρακτορεῖο τοῦ Ὑπαρχοῦ. Τὰ μοιράζει στὰ περίπτερα καὶ σὲ μιὰ ἑβδομάδα μαζεύει καὶ μᾶς ἐπιστρέφει ὅσα δὲν ἔχουν πωληθεῖ.

Τότε λοιπὸν ἔχομε στὰ χέρια μας τεύχη, καὶ τότε μποροῦμε νὰ δώσουμε στοὺς ἄπορους μικροὺς μας φίλους.

Ὅσο γιὰ τὶς ἐπαρχίες ἰσχύουν

τὰ ἴδια.

Δηλαδὴ ὅποιο παιδί θέλει, θὰ μᾶς γράφει τὸν ἀριθμὸ τῆς ταυτότητάς του καὶ θὰ μᾶς στέλνει γιὰ κάθε προηγούμενο τεύχος πού ζητάει, χίλιες δραχμὲς καὶ διακόσες γιὰ ταχυδρομικά. Ἄν ζητάει δηλαδὴ τρία τεύχη, θὰ στέλνει 3.600 δραχμὲς.

Μόνον τὰ ἐντελῶς ἄπορα παιδιά πού θὰ μᾶς στείλει βεβαίωση ὁ Ἀρχηγὸς τῆς ὁμάδας τους θὰ παίρνουν τὸ τεύχος καὶ δωρεάν.

ἔχασα νὰ σὰς πῶ πῶς ταυτότητες ἔχω τυπώσει τριῶν εἰδῶν:

- 1) ΓΚΑΟΥΡΙΚΩΝ (Φ. Ο. Γ.)
- 2) ΤΑΡΖΑΝΙΚΩΝ (Φ. Ο. Τ.)
- 3) ΠΟΚΟΠΙΚΙΚΩΝ (Φ. Ο. Π.)

Ὅσοι ἀποκτήσουν ταυτότητες θὰ ἔχουν κι' ἄλλα πολλὰ προνόμια. Σὲ ἄλλα τεύχη θὰ σὰς γράψω.

Ὅσοι θέλουν φωτογραφία μου μὲ ἰδιόχειρην ἀφιέρωση ἄς μοῦ γράψουν. Θὰ τοὺς στείλω ἁμέσως.

Ἐπίσης, ὅσα παιδιὰ θέλουν νὰ μὲ γνωρίσουν καὶ νὰ κουβεντιάσουμε γιὰ τὸ Περιοδικό μας, μποροῦν νὰ ἔρχωνται στὸ σπίτι μου (Ἁγίου Μελετίου 93β) κάθε Κυριακὴ ἀπὸ 9—1 μ. μ. θὰ βρίσκομαι ἐκεῖ καὶ θὰ τοὺς περιμένω.

Οἱ κονκάρδες ἀπὸ μέταλλο μὲ τὴν προτομὴ τοῦ Γκαούρ ἢ τοῦ Ταρζάν, στοιχίζουν γιὰ νὰ γίνουν στὸ ἔργοστάσιο, 3.000 δραχμὲς ἢ μία.

Δυστυχῶς ἐπειδὴ τὰ παιδιὰ πού ζητοῦν κονκάρδες εἶναι πάρα πολλὰ, τὸ ταμεῖο τοῦ Περι-

δικού σας δὲν μπορεί νὰ τις πληρώσει.

Ἄν μπορούσα ἐγώ, θὰ τις ἀγοράζα καὶ θὰ σᾶς τις μοίραζα δωρεάν. Θὰ μοῦ ἔκανε μεγάλη χαρὰ νὰ σᾶς βλέπω μετὴν κονκάρδα στὸ πέτο.

Γι' αὐτὸ ὅσα παιδιὰ θέλουν, ἂς μοῦ στείλουν τὶς 3.000 δραχμές, μαζὶ μετὸ ὄνομα, τὴ διεύθυνση, καὶ τὴν προτίμησή τους. Ἄν εἶναι δηλαδὴ Γκαουρικοί, ἢ Ταρζανικοί.

Μποροῦν καὶ οἱ Ἀρχηγοὶ τῶν ὁμάδων νὰ μαζεύουν ἀπὸ τὰ μέλη τὰ λεπτὰ καὶ νὰ μοῦ τὰ στέλνουν ὅλα σ' ἓνα γράμμα μέσα.

Ἔτσι σὲ λίγες μέρες θὰ μαζευτεῖ εὐχολὰ τὸ ποσὸ ποὺ χρειάζεται καὶ θὰ παραγγεῖλω

στὸ Ἐργοστάσιο τὶς κονκάρδες. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο τὸ βάρος θὰ πέσει ἀπὸ λίγο σ' ὅλους. Ὅχι μονάχα στὸ Περιοδικό σας. Τὸν ἄμοιρο «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ» σᾶς τὸν ἔχω ἐπιβαρύνει μετὸς αἰλλὰ ἔξοδα!

Στείλτε λοιπὸν παιδιὰ τὸ ταχύτερο τὰ χρήματα. Ἔτσι γρήγορα θὰ φορέσετε ὅλοι στὸ πέτο σας τὶς καλλιτεχνικὰς καὶ ὁμορφες κονκάρδες.

Ἐγώ, θὰ ἐπιβαρυνθῶ μετὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα τῆς ἀποστολῆς.

Ἡ σελὴ τοῦ Ποκοπίκου ἀναβάλλεται γιὰ τὸ ἄλλο τεῦχος.

Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγάπην καὶ τὸ ἐνδιαφέρον.

Ὁ κ. ΝΙΚΟΣ

« ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ »

ΕΒΔΟΜΑΣΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΠΝΟΗΣ

Ἀριθμ. τεύχους 5

Τιμὴ τεύχους Δρχ. 2.000

ΑΘΗΝΑΙ 13 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1951

ΙΔΙΟΚΤΗΤΕΣ:

ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:

Γιὰ τὴν σύνταξιν καὶ ἐκδόσιν: **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Ὁδὸς Ἁγίου Μελετίου 93.

Γιὰ τὴν ἐκτύπωσιν: **ΛΕΩΝ Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ** Ἀναξαγόρα 20

Προσωρινὰ Γραφεῖα:

Τυπογραφεῖο ΚΑΪΤΑΤΖΗ — Ἀναξαγόρα 20—ΑΘΗΝΑΙ

(Πίσω ἀπ' τὴν Δημαρχίαν)

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ: Γιὰ ἓνα χρόνον Δρχ. 130.000.

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Δολλάρια 12.

Γιὰ ὅσους ἀνήκουν σὲ Ὅμαδες Γκαουρικῶν ἢ Ταρζανικῶν, Δρχ. 84.500, ἢ Δολλάρια 8.

Η ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΗ ΓΙΑΤΡΙΣΣΑ ΧΟΥΛΧΑ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000